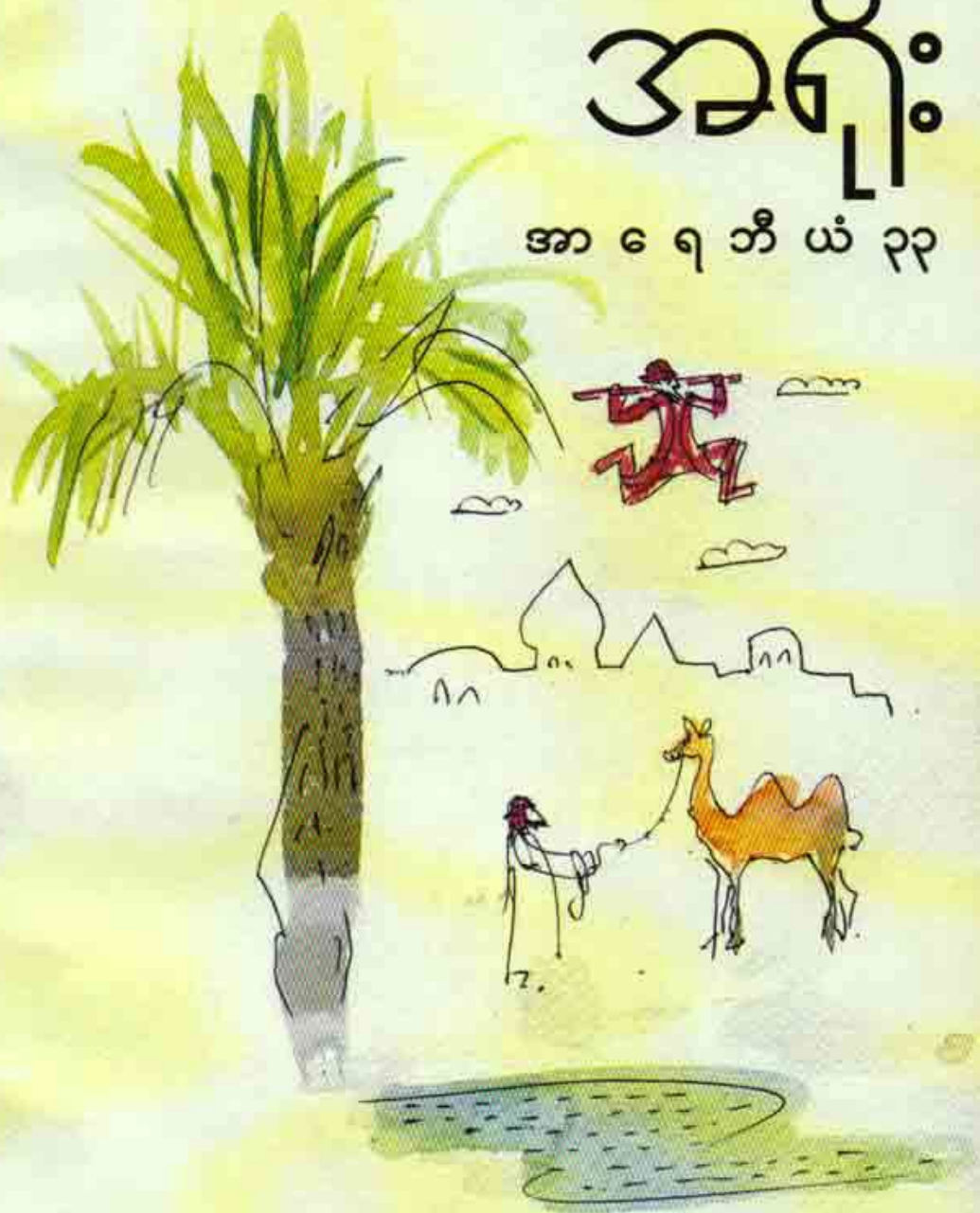

အရိုး

အာရေဘီယံ ၃၃

အပိုင်း(၁)

တစ်ခါတုန်းက နတ်ပြည်က နတ်သမီးလေး တစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ နတ်တွေချည်းနဲ့ပဲနေရတာ နေရတာ ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ လူတွေကြားမှာ သွားနေကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး သူ့အုပ်ထိန်းသူ နတ်ကြီးတွေကို ပူဆာပါလေရော။

နတ်အုပ်ထိန်းသူတွေလည်း ခေါင်းခဲကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့သူတို့ချင်း ကျိတ်တိုင်ပင်ကြပြီးတော့ လူတွေဆီမှာ တစ်ဘဝလောက် သွားနေချင်လည်း နေကြည့်ဆိုပြီး နတ်သမီးလေးကို ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ နတ်သမီးလေးလည်း ဝမ်းသာအားရ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ‘လူတွေအများ ကြီးရှိတဲ့ကြားထဲ ရောက်သွားရပါလိမ့် ။’ လို့မျက်စိစုံမှိတ် ဆုတောင်းလိုက်တယ်။

မျက်စိပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူဆုတောင်းပြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုး ကြီး။ နတ်သမီးလေးဟာ သူ့ဆုတောင်းအတိုင်း လူတွေအများ ကြီးကြားထဲတော့ ရောက် သွားပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ...

ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ

(၁)

နည်းနည်းနောနော လူအုပ်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ တုတ်တွေ၊ ဓားတွေမြှောက်လို့ ကျွန်တော့် နောက်က လိုက်ချလာကြတာ။ အော်ဟစ်ဆူညံလို့။ ပြေးရင်းလွှားရင်း လဲတဲ့လူကလဲနဲ့။ လဲသွားတဲ့ လူကိုလည်း ကျန်တဲ့လူတွေက လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။

ကျွန်တော့်နောက်ကိုပဲ အတင်းမဲပြီး ဆက်လိုက်နေကြတာပဲ။ ပုံစံတွေ ကြည့်ရတာ လည်း တကယ်လုပ်မယ့်ရုပ်တွေ။ တချို့ ဆို ပြေးရင်း လွှားရင်းပဲ ထိလိုထိငြား ရရာပစ္စည်း ကောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်း လှမ်းပေါက်ကြသေး။ ကျွန်တော်ကလည်း ရှေ့ကခွေးပြေးဝက်ပြေးကို ပြေးနေတာ။ တော်တော်တော် ပေါ့ပါး မြန်ဆန်နေတယ်။ နောက်က လူတွေ လိုက်မှီဖို့ မပြောနဲ့။ လှမ်းပစ်တဲ့ ခဲတွေ၊ တုတ်တွေ၊ တိုလီမိုလီတွေတောင် ကျွန်တော့်ကိုလာမထိဘူး။ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးနေရတာ

လဲ။ သူတို့ကရော မိသွားရင် တစ်စစီ ပိုင်းဆွဲဆုတ်မယ့် ပုံမျိုး တွေနဲ့
ဘာလိုအတင်းပိုင်းလိုက်နေကြတာလဲပေါ့။ နောက်ပြီး ဒီလောက်လူအများ
ကြီးဝန်းဝန်းကြီးအော်ဟစ် ဆူညံပြီး သဲကြီးမဲကြီး ပိုင်းလိုက်လာကြ လောက်အောင်
ငါကဘာတွေများ သွားလုပ်ထားခဲ့လို့လဲမပေါ့။ ရှေ့ကပြေးနေရင်း ကျွန်တော်
စဉ်းစားကြည့်တယ်။ စဉ်းစားလိုက် အကြောင်းရင်းရှာမရဘူး။

ပြေးရင်း လွှားရင်းနဲ့ အာရေဘီယံ ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဈေးတန်းတစ်ခုလို နေရာမျိုး
ကို ကျွန်တော် ရောက်လာတယ်။ တောင်းတွေ၊ ပလုံးတွေ၊ ကုလားအုတ်တွေ၊ ခေါင်းဖြိုးခြုံပြီး
သွားလေနေကြတဲ့ မိန်းမတွေ၊ အုတ်တိုက်ကြီးတွေ ဘေးမှာ အဖီတွေချပြီး
ရောင်းနေတဲ့ဆိုင်တွေ ၊ သစ်သီးတွေရောင်းနေတာလည်း တွေ့တယ်။ ကြက်တွေကလည်း
လူကြားထဲ လျှောက်ပြေးလို့၊ အမယ်...တစ်နေရာမှာ များ ပခြုံပိတ်က
မြွေဟောက်အနက်ကြီးနဲ့ အလမွှာယ် ပြနေတဲ့ပေါင်းထုပ်ကြီးနဲ့
အရာကြီးတစ်ယောက်တောင်ထိုင်နေသေး။ သဲကန္တာရ ဆိုတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ လည်း
သဲတွေချည်းပဲ။ သေပြေး ရှင်ပြေးနဲ့ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့သလောက် ကိစ္စတွေပါ။
ခဏရပ်ပြီးနောက်ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်တော့လိုက်တဲ့လူအုပ်ကြီးက လိုက်လာကြတုန်းပဲ။
လူအုပ်ထဲမှာ ဓားကောက်ကြီးတွေ ကိုင်ထားတဲ့ ပထန်နုထွားကြီးတွေတောင်သုံးလေးယောက်
ထပ်တိုးလာသေး။ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူး ပြီးနှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတွေက ထောင်လို့။ သူတို့က
တခြားလူတွေထက် ပိုအပြေးသန်ပုံရတယ်။ ရှေ့ဆုံးက ဓားကြီးတွေ မြှောက်ပြီး
ပြေးလာနေကြရတယ်။

ကျွန်တော် သိပ်စဉ်းစားနေချိန်မရတော့ဘူး။ ခြေရော လက်ရော သုံးပြီး
ဈေးတန်းထဲက အတင်းဖြတ်ပြေးတယ်။ ဟိုပေါ်ခုန်တက်လိုက်၊ ဒီပေါ်ခုန်တက်လိုက်နဲ့။
အမယ်...အတော်တော့ မြန်သားဟ။

တစ်နေရာ ရောက်တော့ အမိုးပေါ်မှာ အလုံးကြီးတွေနဲ့ နန်းတော်ကြီးလို
တိုက်ကြီး တစ်ခုကို ဈေးရဲ့ အဆုံးလမ်းထောင့်မှာ သွားတွေ့တယ်။ တိုက်ကြီးက
အဆောင်တွေအဆင့်ဆင့်နဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း အများ ကြီး။

နောက်ကလူအုပ်ကြီးကလည်း ‘ဟိုဘက်ကို ကွေ့သွားတယ်၊ လိုက်ဟ၊ ဖမ်းဟ’ နဲ့ နီးလာတယ်။

ကျွန်တော် သိပ်စဉ်းစားမနေဘူး။ နန်းတော်ကြီးနားမှာ ရပ်ထားတဲ့လည်းကြီး တစ်ခုပေါ်က တစ်ဆင့် အနိမ့်ဆုံး ပြတင်းပေါက် တစ်ခုပေါ် ခုန်တက်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ နံရံတွေ၊ အမိုးစွန်းတွေ၊ ပြတင်းပေါက်ဘောင်တွေကနေ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် လွှားခနဲ၊ လွှားခနဲ ဆက်ခုန်တက်လိုက်တာ တော်တော်မြင့်မြင့် ပြတင်းပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်ရဲ့ ဘောင်ပေါ်အထိရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ခြေမြဲ လက်မြဲနဲ့အတော် ပေါ့ပါးနေတာ သတိထားမိတယ်။ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ လူအုပ်ကြီးကတော့ ကျွန်တော်ရုတ်တရက်ပျောက်သွားလို့ အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့ ဟိုရှာ သည်ရှာ ရှာနေကြတာကို ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်ကနေ မြင်နေရတယ်။

ကျွန်တော် သည်မှာ ထိုင်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ လူအုပ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က အပေါ် မော့ကြည့်လိုက်ရင် ပြတင်းပေါက် ဘောင်က ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သွားနိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ အခန်းထဲကို ခုန်ဝင်လိုက်တော့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ကုတင်ကြီးတစ်လုံးရှိတာတွေ့တယ်။ ခေါင်မိုးပေါ် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ထုပ်တန်းကြီး တစ်တန်းကို တွေ့တယ်။ ခုတင်တိုင် ကနေ တစ်ဆင့် အဲဒီ ထုပ်တန်းကြီးပေါ် အထိ ကျွန်တော်တွယ်တက်သွား လိုက်တယ်။ အခန်းထဲရောက်သွားလို့ အောက်ကလူတွေအသံ သိပ်မကြားရတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ ထုပ်တန်းကြီးက အုတ်နဲ့လုပ်ထားပြီးလူတစ်ယောက်လှဲအိပ်လို့ ရနိုင်အောင်ကျယ်တဲ့ အကြီးကြီးပဲ။ အဲဒီ တော့မှ စိတ်နည်းနည်းအေးသွားပြီး ထုပ်တန်းပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ခိုးဝင်လာခဲ့တဲ့ အခန်းကိုလည်း အပေါ်ကနေ အခုမှလိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

အခန်းကြီးက တော်တော်ကျယ်တယ်။ အခန်းထဲက အသုံးအဆောင်၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း တကယ်အဖိုးတန် ခမ်းခမ်းနားနားတွေပဲ။ ကော်ဇောကြီးတွေ၊ ကတ္တီပါ ခန်းဆီးလိုက်ကာကြီးတွေ၊ အတွန့်အလိပ်တွေ ဖော်ထားတဲ့ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းအကြီးကြီး တွေ၊ ရွှေချည် ငွေချည် ထိုးထားတဲ့ ထိုင်ခုံကြီးတွေ၊ ကြေးနဲ့လုပ်ထားပြီး ပြောင်လက်နေတဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းနဲ့ မီးတိုင်ကြီးတွေ။ တစ်ခန်းလုံးမှာ အမွှေးနံ့သာ အနံ့တွေ

ဖုံးလွှမ်းနေတာပဲ။ တစ်နေရာမှာ အသီးအနှံ အစုံအလင် ထည့်ထားတဲ့ ဗန်းကြီး တစ်ခုနဲ့ စားပွဲကြီးတစ်လုံး။ တစ်နေရာမှာ ပုံရိပ်ထင်အောင် လုပ်ထားတဲ့ ကြေးမုံပြားကြီးတစ်ခုကို မှန်တင်ခုံလို စားပွဲကြီးပေါ်တင်ထားတယ်။ အဲဒီ မှန်တင်ခုံကြီးရှေ့က ကုလားထိုင်တစ်ခု ပေါ်မှာ

အင်မတန်လှပတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဟာ ကြေးမုံပြားကြီးပေါ်ထင်နေတဲ့ သူ့ပုံရိပ်ကို သူ့ကြည့်ရင်း ပြုံး နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဝိုင်းစက်ပြီး တလက်လက် တောက်ပနေတယ်။ သူ့မျက်ခုံးနဲ့ မျက်တောင်တွေဟာ မည်းနက်နေတာပဲ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထင်ပေါ်နေတဲ့ နှာတံဟာ ဖြောင့်စင်းနေပြီး နှုတ်ခမ်းထူထူ နှစ်ခုနားမှာ အဆုံးသတ်ထားတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ ဝိုင်းတယ်လို့ပြောလို့မရသလို ရှည်တယ်လို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး။ သူ့မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ပိုလှသွားအောင် တိတိပပ ဘောင်ခတ် ပုံသွင်းပေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေဟာ မည်းနက်ပြီး ပခုံးပေါ်ကို ဝဲကျနေတယ်။ အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေတဲ့ ကတ္တီပါသားပေါ်မှာ ရွှေကနုတ် အတွန့်အကွေးတွေ ဖော်ထားတဲ့ သူ့ရင်စည်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဂါဝန်ရှည်ကြီးက သူထိုင်နေတဲ့ ခုံနားတစ်ဝိုက်မှာ ပုံကျနေတာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့။ အဝါရောင်သန်းပြီး ဖြူဖွေးကြည်လင်တဲ့ သူ့မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ ပခုံးနဲ့ ရင်ဘတ် အထက်နားက အသားအရောင်ပေါ်မှာ ကြေးမုံပြင်က ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့ ရွှေရောင်တွေ လင်းနေတယ်။ မိန်းမပျိုဟာ ထုပ်တန်းပေါ်က ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ ကျွန်တော်ဝင်လာတာကို သိလိုက်ပုံကလည်း မရဘူး။ သူ့ဟာသူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလိုမျိုး သူ့ကိုယ်သူ အေးအေးလူလူပဲ ကြေးမုံကိုကြည့်ရင်း ခြယ်သနေတာ သူ့ပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ သူ့ရှုပ်လို့။

မိန်းမပျိုဟာ မှန်တင်ခုံကြီးပေါ်က ငွေဘူးလေး တစ်ခုကို သူ့လက်ချောင်း ဖြူဖြူ တွေ့နဲ့ လှမ်းယူပြီး အဖုံးဖွင့်လိုက်တယ်။ ဘူးထဲမှာ က အနက်ရောက်ဆေးပျစ်ပျစ် တချို့ ရှိနေတယ်။ မိန်းမပျိုဟာ ဝါဂွမ်းပတ်ထားတဲ့ တုတ်တံ သေးသေးလေး တစ်ခုနဲ့ အဲဒီ အနက်ရောင် ဆေးတွေကို သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူပေါ်မှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆိုးနေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်ငွေရောင်ဘူးလေး တစ်ခုကို ယူလိုက်ပြီး အဲဒီ ဘူးထဲက ဆေးအနက်တစ်မျိုး

နဲ့ ပန်းရောင် ထပြီး သွယ်လျနေတဲ့ သူ့လက်သည်းခွံတွေကို ဆိုးနေပြန်တယ်။

အားလုံးပြီးသွားတဲ့အခါ မှန်တင်ခုံကြီးပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ကြေးမုံနား ကပ်လို့ ခပ်တည်တည်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဖြူဖွေးတဲ့ လက်ဆယ်ချောင်း အဆုံးက အနက်ရောင် လက်သည်းခွံတွေ၊ တလက်လက်နဲ့ ကြေးမုံကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ခပ်တည်တည် မျက်လုံးတစ်စုံ၊ ဝါဝင်း ဖြူစင်တဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အနက်ရောင် နှုတ်ခမ်းထူထူတစ်စုံက စေ့စေ့ပိတ်လို့၊ လှပေမဲ့ ခပ်တည်တည် မျက်နှာထား။

ကျွန်တော့် ကျောရိုးထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ နတ်သမီး တစ်ပါးလိုပဲ။

ဒါပေမဲ့...

သူ့ရဲ့ လှပမှု ကို လျှို့ဝှက်တဲ့ အနက်ရောင်တွေနဲ့ ထောက်ပံ့ထားရင်း နားလည်နိုင် အောင် ကြိုးစားလို့ မရတဲ့တစ်စုံတစ်ရာ တန်ခိုး အာနိသင်တစ်ခုက လွှမ်းမိုးထားသလိုပဲ။

ထုပ်တန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်အနည်းငယ် နေရာပြင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်။ ထိုင်ရတာ ခါတိုင်းလို သက်တောင့်သက်သာ မရှိပါလား။ တင်ပါးအောက်မှာ ခိုးလိုးခုလုနဲ့။ ဘာလဲဟ...ဒါ။

‘ဟိုက် ...’

အမြီးကြီးပါလား။ အရှည်ကြီးပဲ။ အမွေးစုတ်ဖွားနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ အမြီးကြီးပေါက်နေ ပါလား။ အမယ်အမြီးက လှုပ်လို့တောင် ရနေသေး။ ဒါ...ဒါဆိုရင်...

ကျွန်တော် ခြေတွေ၊ လက်တွေ၊ မျက်နှာတွေကို ထိတ်လန့်တကြား လိုက်စမ်းကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမွေးကြမ်းကြီးတွေ ပေါက်နေပါလား။

ဟုတ်ပါပြီ။

တော်တော်ကို သေချာနေပါပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ လူမှ မဟုတ်တာ...။ မျောက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေတာကိုး...။

ဒါကြောင့် ပြေးရ လွှားရ ခုန်ရပေါက်ရတာ ဒီလောက်လျင်မြန်ပေါ့ပါးပြီး

အမောခံနိုင်တာကိုး။

အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ နတ်သမီးကို ကျွန်တော်ခဏမေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စကားရော ပြောနိုင်ရဲ့ လား။

ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပြီး အားခန့်ကျွန်တော် အကျယ်ကြီး အော်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်အော်လိုက်တဲ့ အသံကိုချက်ချင်း ကျွန်တော်ပြန်ကြားရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အားခန့် အော်လိုက်တဲ့ လူသံမဟုတ်ဘူး။

မျောက်ရိုင်းကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ ခွီးခန့် အော်လိုက်သံကြီးဖြစ်နေတယ်...။

(၂)

ကြောက်ကြောက်နဲ့ အိပ်ရာက နိုးလာတော့ နေတောင်အတော်မြင့်နေပြီ။

ဆယ်နာရီခွဲလောက်တော့ ရှိပြီထင်ပါရဲ့ ။ ဖုန်းကလည်းတတိတီနဲ့

ဘယ်နားကအော်နေမှန်းမသိဘူး။ အိပ်ရာထဲ တစ်နေရာရာတော့ ရှိမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့

ထမရှာအားဘူး။ အရေးကြီးတာရှိသေးတယ်။ အိပ်နေရင်းကပဲ ကိုယ့်တင်ပါး ကိုယ်ဆတ်ခန့် အားတင်းပြီး စမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

တော်ပါသေးရဲ့ ။

အိပ်မက်ထဲကလို ဟိုဒင်း စုတ်ဖွား အရှည်ကြီးကို မစမ်းမိဘူး။ အဲဒီ တော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ခြေတွေ လက်တွေ ကြည့်ရတယ်။

ဘုရားမလို့၊ လူအကောင်လိုက် စစ်စစ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ မျောက်ကြီးဖြစ်နေတာ မတွေ့ရလို့ အခုမှ အလုံးကြီး ကျသွားတော့တယ်ခင်ဗျ။

ဝတ္ထုရားရှိတဲ့အတိုင်းနင်းကန်မြည်နေတဲ့ဖုန်းကိုလိုက်ရှာတော့ခြေရင်းက
စောင်ကြားမှာ သူကောင်းသားက အော်နေတာကိုး။ဒါနဲ့ကောက်နှိပ်လိုက်ပြီး
ထူးမယ်လုပ်တော့ အိပ်မက်ကို သတိရပြန်လို့ ချီတုံချတုံဖြစ်သေးတယ်။ မျောက်သံကြီး
ထွက်လာရင် ဒုက္ခ။ နားနား ကပ်ထားမှ တစ်ခါ ပြန်ခွာပြီး screen ကို ကြည့်တော့ ကျွန်တော့်
ချစ်လှစွာ သော အစ်မကြီး ဆက်နေတာကိုး။ မထူးပါဘူးဆိုပြီး အသံပြုလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့’ (တော်သေးတာပေါ့ လူသံထွက်လာလို့)

‘သားငယ်...မနိုးသေးဘူးလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ငါဆက်နေတာ သုံးခါရှိပြီ၊
ကိုင်လည်းမကိုင်ဘူး၊ ဘာလုပ်နေလဲ’

‘အိပ်ပျော်နေတာ’

‘ဟဲ့ ငါပြောတာကော နင် ကောင်းကောင်း ကြားရဲ့ လား၊ နိုးကောနိုးပြီလား’

‘ကြားပါတယ်၊ နိုးပါပြီဗျ’

‘ကိုယ်တော်လေး... နိုးရင်လည်း ထတော့၊ ပြန်ခွေမနေနဲ့၊ ဒီမှာ ငါပြောတာ
နားထောင်စမ်း’

‘ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ နားထောင်နေပါတယ် ဆိုမှ နားထောင်စမ်းဆိုပြီး
ဆရာလုပ်နေ သေး။’

‘နားထောင်နေပါတယ် မကြီးကလည်း၊ ဘာပြောမလို့လဲ’

‘နင် မေ့နေမှာ စိုးလို့ ငါထပ်ပြောတာ၊ ဒီမှာ ဒေါ်ဆင်ကို လိုက်ရှာပြီး ဒီနေ့
ဆေးခန်း ပြုဖြစ်အောင်ပြု၊ နောက်ပြီး ကွန်ပရက်ဆာ မော်တာကိုဒီနေ့ ဖြုတ်ဖြစ်အောင် ဖြု
တ်ပြီး ဆိုင်ပို့၊ ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟဲ့... နေဦး’

‘တစ်ယောက်တည်း ဖြုတ်လို့ မနိုင်ရင် မော်တာကြီးကို အတင်းကုန်းရုန်း မ
မနေနဲ့ ဦးနော်၊ ခါးတွေ ဘာတွေ မျက်ပြုနေဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အေး အေး ဒါဆိုလည်း ဒါပဲ၊ နင် ဒီညနေ ဘာမှာ ဦးမလဲ၊
ငါဘာဝယ်လာပေးရမလဲ’

‘မမှာ တော့ဘူး မကြီး’

‘အေး အေး၊ ပြီးရော ပြီးရော’

အမိ အရာ အစ်မကြီးက ဆရာ လှမ်းလုပ်ပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ ကြုံလို့
ပြောပြရဦး မယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မိဘတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ မောင်နှမ သုံးယောက်ပဲ
ကျန်ခဲ့တယ်၊ အကြီးဆုံး အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မကြီးနဲ့က တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်။
နှစ်ယောက်စလုံး လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က
အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ကွာတော့ကျွန်တော့်ကို သူတို့ သားသမီးလို သဘောထားပြီး
စောင့်ရှောက်ထားကြတာ။ အဖေတို့ အမေတို့က မြစ်ကြီးနား အဆက်တွေပါ။ အမျိုး
တွေကလည်း မန္တလေးနဲ့ မြစ်ကြီးနားမှာ ပဲ နေကြတာ များ တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ဆိုလို့
ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက်ရယ်၊ မြို့ ထဲမှာ နေတဲ့ ဘကြီးတစ်ယောက်ရယ်ပဲရှိတယ်။
ကျွန်တော်တို့ မိသားစု မျိုး ရိုးက ကျောက်စိမ်းလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးကြတာချည်းပဲ။
ကျွန်တော်တို့ မမွေးခင်ကတည်းက ပေါ့။ မိဘတွေဆုံးပါးသွားတော့ ဖားကန်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့
တွင်းကို အစ်ကိုကြီးက ဦးစီးရတယ်။ သူက အဲဒီ မှာ ပဲအနေများ တယ်။ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိမှ
ရန်ကုန်ဆင်းလာတယ်။

အစ်ကိုကြီးကတော့ ရန်ကုန်မှာ ရှိတဲ့ရတနာဆိုင် လုပ်ရင်း
ကျွန်တော်ကိုအုပ်ထိန်း နေတာပါ။ မန္တလေးကအမျိုး တွေ မကြာခဏလာနေတတ်ကြပေမဲ့
များ သောအားဖြင့်တော့ ရန်ကုန်အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်နဲ့ မကြီးရဲ့
လက်တိုလက်တောင်း ဆိုင် ကူထိုင် အလုပ်သမလေး နှစ်ယောက်နေဖြစ်တာ များ တယ်။

အစ်မကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် အမေလိုပါပဲ။ စီးပွားရှာ၊ ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွတ် အားလုံး သူပဲဦးစီးတယ်။ သူ့အကြောင်း တွေးမိရင်းကနေမှသူခိုင်းတာ သတိရသွားတယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အိပ်ရာထပြီး ဒေါ်ဆင်ကို ရှာဦးမှ။

မျက်နှာသစ်ပြီး ဒေါ်ဆင်ကို ရှာဖို့ အောက်ထပ် ဆင်းလာလိုက်တယ်။ ဒေါ်ဆင် ဆိုလို့ မသိတဲ့ လူက တစ်ယောက်လို့ ထင်မှာ။ နောက်ပြီး လိုကရှာပြီးတော့ ဆေးခန်း ပြရမယ် ဆိုတော့ စိတ်တွေ ဘာတွေမန့်ဘူးလို့ ဆက်ထင်ရင် ထင်ကြဦးမှာ။ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒေါ်ဆင် ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို (Dawson) လို့ ခေါ်တဲ့ မကြီးရဲ့ အချစ်တော် လစ်ဘရစ်ဒေါ်ဗျား ခွေးထီးကြီး။ ဒီကောင်ကြီးက အိမ်ထဲမှာ ရော၊ ခြံထဲမှာ ပါ သွားချင်ရာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ဟာကြီး။ မနေ့က နည်းနည်း နေမကောင်း ချင်ပုံ ရလို့ ဒီနေ့ လိုက်ဖမ်းပြီး ဆေးခန်း ပြရအောင် ကျွန်တော့်ကို တာဝန် ပေးထားတာ အိမ်မှာ က မနက်ဆို အကုန်အလုပ် သွားကြတော့ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ပဲ အိမ်စောင့် ကျန်ကျန်နေခဲ့ရတာ။ ကျွန်တော် အပြင် ထွက်ရင် တံခါးသေ့ခတ်သွား။ ဒီကောင် အိမ်ဆက်စောင့်ကျန်ခဲ့ပဲ။ ဒေါ်ဆင်ကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ အိမ်မှာ ပဲ နေခဲ့တယ်။ သူ့မှာ က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာမျိုး၊ မြို့ ထဲသွားတာမျိုး တို့ လုပ်စရာမှလိုတာ။ ခွေးကိုး။ ညနေစောင်း ရပ်ကွက်ထဲ တစ်ပတ်လောက် ထွက်ကျောင်းပေးရင် ပျော်နေတာပဲ။

အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဒေါ်ဆင်ကို မတွေ့ဘူး။ ဒါဆို ဒင်း ခြံထဲမှာ ပဲဖြစ်မယ်။ ကားဂိုဒေါင်ဘက် သွားကြည့်တယ်။ မရှိဘူး။ အိမ်ဘေးက ပတ်ပြီး နောက်ဘက် အဝီစိတွင်း ဘေးနားက မော်တာခုံနားမှာ သွားတွေတယ်။ လျှာတန်းလန်းနဲ့ အမြီး နုန့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ ရုပ်က နီးလာပြီလား ကိုယ့်လူ ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုး။ တနန့်နန့်နဲ့ သူ့အမြီး တွေမှ အိပ်မက်ထဲက ကိုယ့်အမြီးကြီး သွားသတိရမိသေး။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အိပ်မက်ထဲက နတ်သမီး မျက်နှာနဲ့ ကိုယ့်အမြီးကြီး အဆက်အစပ်လည်း မရှိဘဲနဲ့ စိတ်ထဲ စွဲနေပါလား။

နေဦး။ ဒီကောင်ကြီးဟာ ဆေးခန်းဆို သိပ်ကြောက်တာ။ ဆေးခန်းသွားဖို့ ခေါ်ရင် လူလိုပဲ သိတယ်။ ထွက်ပြေးမှာ သေချာပဲ။ အိမ်မှာ ဆေးတိုက်တာတောင် ဝူးဝူး ဝါးဝါးနဲ့ သောင်းကျန်းနေလို့ တစ်ယောက်က ချုပ်ပြီး တစ်ယောက်က တိုက်ရတာ။ ကိုက်တော့

မကိုက်ရှာဘူး။ ဒီကောင်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ဖမ်းချီပြီး ဆေးခန်း သွားလို့ ဖြစ်ပါမလား။
မတော်လမ်းမှာ ရုန်းကန်ခုန်ချပြီး အိမ်ပြန်ပြေးသွားရင် မချောင်ဘူး။ မကြီးက
သူ့ကောင်ကြီးသာ ဆေးခန်းပြဖို့ ပြောတယ်။ ကားကျမထားခဲ့ဘူး။ မော်တာအရင် ဖြုတ်တာပဲ
ကောင်းပါတယ်လေ။ ပြီးမှ မော်တာရော၊ ဒေါ်ဆင်ရော ဆိုက်ကားနဲ့ သိမ်းကျ
တင်သွားတော့မယ်။ ခွေးရုပ် ကြည့်ရတာ သိပ်နေမကောင်းဖြစ်နေပုံလည်း မရဘူး။

ကျွန်တော်အိမ်ထဲက လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူပြီး ရေမော်တာကြီးကို ထိုင်ဖြုတ်
တံနေလိုက်တယ်။ အဝီစိတွင်း ကွန်ပရက်ဆာနဲ့ တွဲထားတဲ့မော်တာ ပန်ကာကြိုး တွေ အရင်ဖြုတ်
တယ်။ ပြီးမှ ကွင်းတွေ၊ ဂွတွေနဲ့ အထိုင်မူလီတွေ ဖြုတ်။ စက်မှာ ပေနေတဲ့ အင်ဂျင်ပိုင်တွေ
ဆီချေတွေနဲ့ ပေကုံနေတာပဲ။ ဒေါ်ဆင်ကတော့ ဘေးနားလာပြီး သေချာထိုင်ကြည့်နေတယ်။
ကိုယ့်ဆရာနယ် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလဲ ဆိုတဲ့မျက်နှာပေးနဲ့။ ခွေးမှာ လည်း မျက်နှာ
အမူအရာရှိတယ်ဗျ။ သားသမီးလို မွေးဖူးတဲ့ လူတွေသိတယ်။

ခဏ ကြာတော့ ‘ဝုတ်’ ခနဲဟောင်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် ပြေးသွားတယ်။
ဒီကောင်တစ်ယောက်ယောက် လာလို့ ခြံဝ သွားဟောင်တာ။ ကျွန်တော် လုပ်လက်စတွေ
ခဏ ထားပြီး အိမ်ရှေ့လိုက်သွားတယ် ။ နေ့သည်တွေ ဘာတွေလာရင် ဒေါ်ဆင်ကို
ထိန်းရအောင်လို့။ ဒီကောင့် ဟောင်သံမကြားရတော့ဘူး။ ဒါဆိုသူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာ ။ ခြံဝရောက်တော့ ဒေါ်ဆင်က အဖွီးနှုန်းနဲ့။ ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း ဘူးသီးက ခြံတံခါး ဟိုဘက်ကနေ မမီမကမ်း လက်လျှံပြီး ဒီကောင့် ခေါင်းကို
ပွတ်လို့။ ဘူးသီးနာမည်ရင်းက အောင်ဇေယျာထွေးပါ။ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့
ဝင်လာ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး

‘မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

သူမေးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသင်္ကာ ဖြစ်သွားတယ်။
ပြန်ကြည့်တော့လည်း နည်းနည်းပေကုံနေတာက လွဲရင် အကောင်းကြီးပါ။

‘လင်းလွန်း မင်းမှန်မှန်ပြောစမ်း၊ လူကြီးတွေ မရှိတုန်းတစ်ခုခုကို ဖြုတ်

တ်ရောင်းစားဖို့ ကြံနေတာလား’

‘အာ ... ငါဒီလောက် မမ့်သေးပါဘူးဟ၊ ရေမော်တာ ပျက်နေတာ...’

ပြောရင်း သတိရသွားပြီ။ ကျွန်တော် ဒီကောင် အကူအညီကို လိုအပ်တာပဲ။

‘ဒီလိုကွာ... ငါတို့ အဝီစိတွင်း မော်တာပျက်သွားလို့၊ အဲဒါမကြီးက ဖုန်းဆက်ပြီး မော်တာဆိုင်သွားပို့ ပေးဖို့ ပြောတာနဲ့ ငါဖြုတ်နေတာ၊ ပြီးမှ မင်းကို လာခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းမလို့၊ ဒါမျိုး ကိစ္စ မင်းက ငါ့ထက် ပိုသိတယ်လေ၊ အဲဒါ...’

ကျွန်တော်ပြောတာကို ဒီကောင် ခပ်တည်တည် ကြည့်နေတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျပ်နေကျ ဆိုတော့ သိပ်တော့ သင်္ကာပုံမရဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေးတယ်။

‘မင်းမဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်မနေတာ သေချာပါတယ်နော်’

‘ဪ ခက်ပြီ၊ ငါတကယ် ပြောနေတာဟ၊ မင်းငါ့ကို ကူညီမလား’

ကူညီရင် ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတဲ့ ပုံနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဒီလောက်ပြောနေရတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီကောင်လည်း တစ်ခုခု ကိစ္စရှိလို့ လာတာနေမှာ ။ အဲဒါနဲ့...

‘ဘူးသီး ငါ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွာ၊ မင်းလည်းကိစ္စရှိလို့ လာတာမဟုတ်လား၊ ကိစ္စမရှိရင် ဖုန်းပဲဆက်မှာ ငါသိတယ်၊ အဲဒီ တော့ မင်းငါနဲ့ မော်တာ ကူဖြုတ်ပြီး ဆိုင်ပို့ပေး၊ ပြီးရင် မင်းကိစ္စ ငါလိုက်လုပ်ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ’

အဲဒီ တော့မှ ဟိုကောင်စပ်ပြီးပြီး ပြန်ဖြစ်သွားပြီး

‘အေး ပြီးရော၊ ပြီးရော မင်းငါနဲ့ ဘောပွဲ လိုက်ကြည့်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ’

လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။ ဒီကောင် ဘောပွဲသွားကြည့်မလို့ အဖော်မရှိလို့ လာခေါ်တာပဲ။ ဘောပွဲ လိုက်ကြည့်ရတာ ဘာခက်တာမှတ်လို့...။

‘အေး လိုက်မယ်ကွာ၊ အဲဒါဆို မင်းဆိုက်ကား သွားခေါ်ပေး၊ ငါပြီးအောင် ဆက်ဖြု

တိထားမယ်’

‘ပြီးတော့ကွာ’

ဒီကောင် ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက် ထွက်သွားတော့မှ သတိရတယ်။ ဒေါ်ဆင် ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ ဘောပွဲပြီးမှပဲ တစ်ခုခု ကြံတော့မယ်။ ဒေါ်ဆင် ကြည့်ရတာ ဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲ။ မကြီး အဖြစ်သည်းနေကျ အတိုင်းပဲနေမှာ ။ ဘူးသီး ဆိုက်ကားနဲ့ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော် ဖြုတ်ထားတဲ့ မော်တာကို ဝိုင်းမပြီး ဆိုက်ကားပေါ်တင်၊ အိမ်သော့ခတ်ပြီးထွက်လာကြတယ်။ အဝတ်အစားတွေဘာတွေလည်းလဲမနေပါဘူး။ ဘောပွဲဆက်သွားပြီးပြန်လာမှပဲ ဥစ္စာ။ ဒေါ်ဆင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်စောင့်ပေါ့။

လမ်းရောက်မှ မကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်ပိတ်ထားခဲ့တာ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဘောပွဲ သွားမယ်ပြောလို့ ထုံးစံအတိုင်း ပွစ် ပွစ် လုပ်သေး။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ‘အေး... အေး စောစော ပြန်ခဲ့’ နဲ့ ပြီးသွားတယ်။

မော်တာကို ဆိုင်မှာ ဝင်အပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘူးသီးဘောလုံးကွင်းဘက် ဆက်လျှောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သုဝဏ္ဏမှာ နေတာ ဆိုတော့ သုဝဏ္ဏ ဘောလုံး ကွင်းကို လမ်းလျှောက်သွားရင် အနီးလေး။ ဘာနဲ့ ဘာနဲ့ ကန်မှာ လဲ ဆိုတော့ လမ်းကျမှ ဘူးသီး မေးကြည့်ရတယ်။ အဲဒီ လိုနဲ့ ...

(၃)

အားကစားသမားတွေထဲမှာ ဘောလုံးသမားအတွက် သနားစရာကောင်းတဲ့လူ ခပ်ရှားရှားဗျ။ သူတို့ခမျာ လာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ကို မောမောပန်းပန်းနဲ့ ကြိုး စားပမ်းစား လည်း ကန်ပြရသေးတယ်။ အဆဲလည်း ခံရသေးတယ်။ ဘောပွဲ လာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ဆိုတာကလည်း သိတဲ့အတိုင်း ကောင်းလဲဆတာပဲ။ မကောင်းလည်းဆတာပဲ။ မကန်ရင် လည်းမကန်လို့ဆဲ။ ကန်ရင်လည်း ကန်လို့ဆတာပဲ။ မပြေးမလွှားဘဲ ကစားကွက် အကဲခတ်နေမိရင်ရေသာခိုတယ် ဆိုပြီးဆဲတယ်။ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေရာယူနေရင်လည်း

လျှောက်ပြေးနေရသလားလို့ ဆဲပြန်ရော။ ကွင်းလယ် ခိုင်လူကြီးမပြောနဲ့၊ ဘေးက စည်းကြပ်ခိုင်လည်း ဆဲခံရတာပဲ။ အားမပေးကြတာလည်း မဟုတ်၊ အော်ဟစ်ခုန်ပေါက် အားပေးနေရင်း နဲ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ဆဲနေကြတာ။ လက်သီး လက်မောင်းတန်း ခုန်ပေါက် အော်ဟစ်၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ဆဲဆို အားပေးကြကုန်သည်လို့ ပြောရင်ရမယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ဘူးသီးနဲ့ ခဏ ခဏ ဘောလုံးပွဲ လာလာကြည့်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နည်းနည်း မျက်မှန်းတန်းမိနေကြတဲ့ တချို့ မြန်မာလိဂ် ကြည့်နေကျ လူတွေတောင်ရှိတယ်။ သူတို့ဆို သိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘောလုံးပွဲမှာမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မဆဲဖူးဘူး။ ဒီလို ပြောလို့ မင်းတို့ ယဉ်ကျေးချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ လို့ မေတ္တာ မထားကြပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဘောလုံးကွင်းထဲ ရောက်ရင် ဘယ်တော့မှ အောမဆဲဘူး။ ဆဲတာထက် ဆိုးတယ်။ ဆဲချင်တဲ့ လူတွေ အုပ်စုလိုက် အားရပါးရ ဆဲရအောင် ရှေ့ကတိုင်တိုင်ပေးကြတာ။

ဥပမာ - ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆဲချင်လာရင် (ခိုင်လူကြီးပဲ ထားပါတော့) နှစ်ယောက် သံပြိုင်ဖြစ်အောင် ညှိပြီး ဝမ်းတူး သရီး ခိုင်လူကြီး ဆိုပြီး အော်လိုက်တယ်။ လိုက်ညှိနေစရာ မလိုဘူး။ နောက်က ကိုယ်နဲ့ သဘောချင်း မျှသူတွေက မျိုး စုံ လိုက်ဖောက်တော့ တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ‘ခိုင်လူကြီး’ လို့ အော်လိုက်၊ နောက်က ‘ဘာဖြစ်တယ်’ လို့ဆဲလိုက်၊ ကျွန်တော်တို့က တိုင်ပေးလိုက်၊ နောက်က လူတွေက ‘ဟိုဟာပဲဟေ့’ ‘ဒီဟာပဲဟေ့’ လို့ဆဲလိုက် နဲ့မကျေမနပ်မချင်း၊ အားမရမချင်းအော်နေကြတာ မောတော့မှ ငြိမ်တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲ။ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းပြီး ခုနကလို လုပ်ကြပြန်ရော။

ဘောလုံးပွဲကို ကွင်းထဲ လာကြည့်ဖူးတဲ့ လူတွေသိပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း ထ ထနေရတာ သိပ်အားရစရာ မကောင်းဘူး။ အုပ်စုလိုက် သံပြိုင် ဟစ်ထည့်လိုက်ရမှ စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိတာ။ အားကစားသမားတွေကိုလည်း မုန်းလို့လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါသထွက်လို့ အတေးအမှတ်ထားလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အားပေးရတဲ့ ဘောလုံးပွဲရသကို ကွင်းထဲ အထိ အပြည့်အဝ လာခံစားကြတာ။ တချို့ ဆို ကျွန်တော်တို့လို

သုဝဏ္ဏမှာ နေပြီး သုဝဏ္ဏကွင်း လာကြည့်တာတောင် မဟုတ်ဘူး။ သံယောဇဉ်ကြီးစွာ နဲ့ အဝေးကြီးကနေ တကူးတက လာလာကြည့်ကြတာ။ ဘောပွဲလည်း ပြီးရော အားလုံးခြေကုန် လက်ပန်းကိုကျလို။ နယ်နယ် ရရ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘောလုံးပွဲကို ကွင်းထဲ လာကြည့်ရတာ ပညာပါတယ်။ ဂိုးသွားတာတို့ ဘာတို့ကို တီဗွီမှာ လို ရီပလေးတွေ ဘာတွေပြန်ကြည့်လိုရတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကန်နေတဲ့ ပွဲကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ရသေးတယ်။ အော်လည်း အော်ရသေးတယ်။

လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။

ဒီနေ့ပွဲလည်း ဒီလိုပဲဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ဘူးသီး ပွဲကြည့်စင်ပေါ်ရောက်တော့ ပွဲကစလို ငါးမိနစ်လောက်တောင် ရှိပြီ။ အဲဒါနဲ့ ကိုယ်ကြည့်နေကျနေရာကို တိုးဝှေ့သွားပြီး ထုံးစံအတိုင်း အားပေးနေလိုက်တာ အသံကိုပြာလို။ ပွဲကလည်း ပွဲကောင်းဗျ။ မြန်မာလိဂ် အသင်းကြီး နှစ်သင်းခြေညီနေတော့ သူတပြန် ကိုယ်တပြန်ပဲ။ ဘောလုံးခများလည်း နားရတယ်ကို မရှိဘူး။ ဟိုဘက်ရောက်လိုက် သည်ဘက်ရောက်လိုက်၊ ဘေးစည်းကျော်လို့ အောက်သွားရင်တောင် အတင်းလိုက်ကောက်ကြပြီး ကွင်းထဲပစ်ထည့်ခံရလိုက်နဲ့ နားရတယ်ကို မရှိဘူး။ ဘောလုံးလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ပါးစပ်တွေလဲ မနားရဘူး။ ‘ဟိုဘက် ပေးလိုက်ပါလား’ ‘သည်ဘက်ကို ပေးပါလား’ ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ ‘ဘယ်သူဟေ့’ ‘ဘာပဲကွ’ နဲ့ အတိုင်အဖောက် လုပ်ရတာ က တစ်မျိုး၊ ကိုယ်က ကန်နေတဲ့လူ မဟုတ်ဘဲ ကြည့်နေတဲ့လူ ဆိုတော့ မညာမတာ ‘အတင်းပြေးလိုက်ပါလားကွ’ ‘ဘယ်သူနဲ့များ ကွာပါကွာ’ ‘တယ်နေးတာကိုး’ ‘ရေသာခိုတာ ထင်တယ်’ စသဖြင့် ဝေဖန်ရတာ က တစ်မျိုး နဲ့ အနားကိုမရဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ပထမပိုင်းပြီးခါနီး ကျတစ်သင်းက ဂိုးစသွင်းလိုက်တယ်။ ဂိုးလည်းဝင်ရော ပရိတ်သတ်ထုံးစံ ဘယ်ဘက်ကို ဝင်ဝင် ‘ဂိုး’ လို့ ထပြီးအော်ကြတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မလှမ်းမကမ်းက နည်းနည်း ထွေနေပုံရတဲ့ တစ်ယောက်ဆို မှော က်လျက်လဲကျမလိုတောင် ဖြစ်လို့ သူ့အဖော်ကိ ထိန်းရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖော်ကလည်း သူ့နီးပါး ငထွေဆိုတော့ ယိုင်တိုင်တိုင်ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ပထမပိုင်း ပြီးသွားတယ်။ ဝမ်း ဇီးရီးနဲ့၊ ဒုတိယပိုင်း စတော့ ရှုံးနေတဲ့

အသင်းက တစ်ယောက် လူစားလဲတယ်။ ကစားပုံတက်လာပေမဲ့ ချေပုဂိုးတော့ မသွင်းနိုင်ဘူး။
ဟိုဘက်နောက်တန်းနဲ့ ဂိုးသမားက ကောင်းကောင်း ကာကွယ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့
မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာလာတော့ပွဲက နည်းနည်းကြမ်းလာတယ်။ ပရိသတ်
အားပေးသံလည်း ပိုကျယ်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်တောင်မအော်ဖြစ်တော့ဘူး။
တောက်လျှောက် ဖိနေတဲ့ တိုက်စစ်နဲ့ အကွက်မြင်တဲ့ ခံစစ်ကြားမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ‘ဟိုဟာ
လုပ်ပါလား ဟိုဘက်ကို ထိုးပေးလိုက်လေ’ လောက်ပဲ ထ ထအော်ဖြစ်တော့တယ်။
ဘောလုံးက ဘေးစည်းကျော်သွားလို့ ခဏငြိမ်သွားတဲ့ တစ်ခါမှာ ...

‘ဘယ်တောင်ပံက နံပါတ် ၃ကို လဲလိုက်ရင်ကောင်းမယ်’

ကိုယ့်ဘေးနားက ကပ်လျက်က မိန်းကလေးသံ ချိုချိုလေး ရုတ်တရက်
ပေါ်လာတော့ လန့်တောင်သွားပြီး ဘူးသီးကို လှည့်ကြည့်မိတယ်။ မဟုတ်ဘူး။ ဘူးသီးက
ဘယ်ဘက်၊ အသံက ညာဘက်...။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...။

ဒီလောက်ဆူညံနေတဲ့ ဘောလုံးကွင်းကြီးက ကျွန်တော့် အတွက် ရုတ်တရက်
တိတ်ဆိတ်သွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ဘေးနား ကပ်လျက်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်...။

ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်နေရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ လေသံက
တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောလိုက်သလိုမျိုး ။ ဘေးက သူ့အဖော် တစ်ယောက်ယောက်
ကိုများ ပြောလိုက် သလားလို့ တွေးပြီး သူ့ဘေးဘီ ရှေ့နောက်ကြည့်တော့လည်း သူနဲ့အတူ
လာတဲ့ပုံစံပေါက်တာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး။ သူတို့အုပ်စုနဲ့ သူတို့အားပေးနေကြပုံ မျိုး
တွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့လာတာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။

ဘူးသီးကိုကြည့်တော့လည်း ဒီကောင်မလေးရောက်နေ သိပ်တောင် မရဘူး။ သူ့ဟာသူ
ဘောပွဲကြည့်ပြီး အော်ဟစ်နေတာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ‘ငါ့ပြောတာ
မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေ’ ဆိုပြီး ဘောပွဲဆက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ပွဲကို အာရုံစိုက်မယ်
လုပ်တုန်း...

‘တောင်ပံက တိုက်စစ်တက်လာမှ အလယ်က လူတွေ ပိုလှုပ်ရှားခွင့်ရလာမှာ’

သူ့အသံပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မလွဲတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို

ပြောနေတာပဲ ဖြစ်မှာ ။ အဲဒါနဲ့ ...

‘ဒီမှာ ... ခင်ဗျား...’

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ဘက် တည့်တည့်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ မြတ်စွာ
ဘုရား။

ကျွန်တော်အရမ်းလန့်သွားတယ်။

အနက်ရောက်နှုတ်ခမ်းတွေ...

မျက်လုံးတစ်စုံက တလက်လက်နဲ့

ဝါဝင်းဖြူစင်တဲ့ မျက်နှာခပ်တည်တည်...။

ကျွန်တော် မျောက်ဖြစ်သွားတဲ့ ညက အိပ်မက်ထဲက မျက်နှာလေးပါလား။

ယောင်ပြီး ကိုယ့်တင်ပါး ကိုယ်စမ်းမိသေးတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ ကျွန်တော်
မျောက်ဖြစ်မနေဘူး။

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စ နဲ့ ရပ်သွားပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို
ဘာမှ မဖြစ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘောလုံးပွဲ ဘက်ပြန်လှည့်သွားတယ်။ ပြီးမှ

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တောင်ပံ တိုက်စစ်တွေ တက်လာမှ တစ်ဖက်အသင်းရဲ့

ခံစစ်က ပျံ့သွားမှာ ၊ ဒါမှ အလယ်က တိုက်စစ်မှူးတွေ လှုပ်ရှားခွင့် ရိုးသွင်းခွင့် ပိုရလာမှာ ပေါ့၊
မဟုတ်ဘူးလား’

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ထဲမှာ

ကျွန်တော်ဘောလုံးပွဲထဲရောက် နေတယ်ဆိုတာတောင် ခဏမေ့သွားတယ်။ မျက်စိထဲမှာ
အိပ်မက်ထဲက ကောင်မလေးတစ်လှည့်၊ အခုကောင်မလေး တစ်လှည့် တူသလိုလို၊
မတူသလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ မျက်နှာ၊ အသားအရေက တစ်ပုံစံထဲ။ ဒါပေမဲ့ အပြင်အဆင်က

မတူဘူး။ အိပ်မက်ထဲက ကောင်မလေးက အာရေဘီယံအပြင်အဆင်နဲ့။ အခု ကောင်မလေးကဆံပင်နက်နက်တွေကို နောက်မှာ ခပ်မြင့်မြင့် စုပြီးအနက်ရောင်ဖဲကြိုး တစ်ခုနဲ့ချည်ထားတယ်။ အစိမ်းရောင်၊ ခရမ်းရောင်နဲ့ စိမ်းပြာရောင် တချို့ ရောယှက် ဒီဇိုင်းဖောက်ထားတဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခေတ်ပေါ်အင်္ကျီပွင့် တစ်ခုနဲ့ အောက်က ထဘီလား၊ စကတ်လား ကျွန်တော်မခွဲတတ်တဲ့ ခြေမျက်စိပုံ အနက်ရောင်(လုံချည်ပဲထားပါတော့) တစ်ထည်နဲ့ လက်ပိုက်ပြီး ဘောပွဲကို သေချာကြည့်နေတယ်။ ဖြူဖွေးသန့်စင်နေတဲ့ ခြေထောက်တွေက အနက်ရောင် ကတ္တီပါ ဖိနပ်တစ်ရန်စီးလို့။ ဗုဒ္ဓေါ...။ ခြေသည်းတွေက အနက်ရောင် တောက်တောက်ဆိုးဆေးတွေ တင်ထားပြီး တိတိရီရီ သပ်ရပ်နေပါလား။ ဒါဆိုလက်သည်းတွေကရော အိပ်မက်ထဲက ကောင်မလေး လို...။ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေက လက်ပိုက်ထားလို့ ကျွန်တော်မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကားသေ့လား ဖုန်းကလားမသိ တွဲ လောင်းကျနေတဲ့ အနက်ရောင် ဝက်ဝံရုပ် သေးသေးလေးတော့ သူ့ညာဘက် လက်က တွဲ လောင်းလေးကျနေတယ်။ ကျွန်တော် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက ဂရုစိုက်ပုံမရဘူး။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အရပ်မြင့်မြင့် သူ့ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်ရပ်ပြီးတော့ ဘောလုံးပွဲကိုပဲ အာရုံစိုက်နေပုံရတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ...

‘ဟာတွေ့လား၊ နည်းပြက ကျုပ်ပြောသလို နံပါတ် ၃ကိုလဲလိုက်ပြီ၊ ဒါမှကောင်းလာမှာ ၊ ဒါဆို ချေပုဂိုး ပြန်ရနိုင်တယ်’

သူပြောမှဘောလုံးကွင်းထဲ ရောက်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြန်ရသွားပြီး ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြန်လိုက်ကြည့်ရတယ်။ ကြည့်ကြည့်လင်လင်သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သူ့ပုံစံကိုတစ်ချက်ပြန်ကြည့်မိတော့ စက်ဆီတွေ ပေပေရေရေနဲ့ အိမ်နေရင်း ပေစုတ်စုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် နည်းနည်းသိမ်ငယ်ချင်သွားချင်သလိုလို။ မော်တာဆိုင်ကနေ တောက်လျှောက် တန်းလာမိတာပဲ မှာ :သလိုလို။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးက လူမှာ :ပြီး အနား လာနေနေတာလားမသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာသေချာ တယ်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ညီမတွေ ဘာတွေများ လား။ ကြုံတုန်း ကြွားရဦးမယ်။ ကျွန်တော့်လို

ဖိုသီဖတ်သီ ရုပ်ဆိုးဆိုး ကောင်ကို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အပင်ပန်းခံပြီး ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ထားနိုင်အောင် တစ်ခါမှ မကြိုးစားဖူးဘူး။ အဲဒီ ကိစ္စမျိုး လည်း သိပ်လေးလေးနက်နက် စိတ်မဝင်စားဘူးဗျ။ အဲဒီ တော့ အခုကောင်မလေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်ရည်းစားဟောင်းတို့၊ ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဆွေမျိုး တို့ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ အဲဒါနဲ့...

‘ဒီမှာ ’

သူလှည့်ကြည့်တယ်။ တည့်တည့်ကြည့်မိတော့ ဘာမှန်းမသိ ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်။ နောက်မှ...

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လူမှာ :နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

သူတစ်ချက်ပြုံး တယ်။ တော်တော် လှပါလား...။

‘လူမမှာ :ပါဘူး၊ တစ်ခါမှမှ မမြင်ဖူးတဲ့ဥစ္စာ’

ပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သူရပ်နေတဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ခပ်ထွေထွေငနဲ နှစ်ယောက်ဆီကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဘောပွဲဆီကို အကြည့်ရွှေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ ငနဲ နှစ်ယောက်က စပ်ပြီးပြီးနဲ့ သူ့ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်။ ပထမပိုင်း ဂိုးဝင်သွားတုန်းက ထအော်ရင်း လဲမလိုဖြစ်တဲ့နှစ်ယောက်။ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး အရေအတွက် ဆယ်ပုံတစ်ပုံတောင် မရှိချင်တဲ့ကြားထဲမှာ သူ့ကိုမိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ဘောလုံးပွဲလာကြည့်တယ်ထင်လို့။ အကြိတ်အနယ် ဖြစ်နေတဲ့ ဘောပွဲတောင် အာရုံမဝင်စားဘဲ သူ့ကို ပြီတီတီ လှမ်းလှမ်း ကြည့်နေကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ပြီတီတီ ကြည့်ချင်လောက်အောင် ကလက်တာမဟုတ်ဘူး။ လူကြားထဲ ထင်းနေအောင် သူ့ဟာသူ လှနေတာ။ ဒါပေမဲ့သူကောင်းသားနှစ်ယောက်က မူးနေလို့။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ အဲဒီ လောက် အထိ မထုံမနုလှဘူးလို့တော့ ထင်တာပဲ။

‘ဝိုး’

ချေပိုး ဝင်သွားလို့ ကြုံ၊ အော်လိုက်ကြတာ ဆူညံသွားတာပဲ။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး

‘ကျုပ်မပြောဘူးလား၊ လူလဲလိုက်ရင် ဝိုးသွားမှာ ပါလို့’

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် တောင်တောင်အီအီ လျှောက်တွေးပြီး ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်နေလို့ ဘယ်လို ဝိုးသွားတာ ကျွန်တော်မသိလိုက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်

‘ဘယ်သူသွင်းသွားတာလဲ’

‘ဟင် မမြင်လိုက်ဘူးလား၊ မျက်မှန်က ပါဝါရော ကိုက်ရဲ့ လား’

(ကျွန်တော်က အဝေးမှ န်လို့ မျက်မှန်တပ်ရတယ်။ ငယ်ငယ်က တီဗီဂိမ်း အဆော့လွန်တဲ့ အကျိုး ပေါ့)

‘ပါဝါတော့ ကိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမြင်လိုက်ဘူး’

‘နံပါတ် ၆နဲ့ ၁၀ နဲ့ ဝမ်းတူးရိုက်ပြီး သွင်းသွားတာ’

သူ ဘောလုံးပွဲဘက် ပြန်လှည့်သွားတယ်။ အခုမှ ကျွန်တော်လည်း ဘူးသီးကို သတိရလို့ လှည့်ကြည့်တော့ ကျေးဇူးရှင်က သူ့ဟိုဘက်ဘေးက အဘိုးကြီးတွေနဲ့ စကားလက်ဆုံ ကျနေတာကိုး။ ဒါကြောင့် ဒီကောင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိတာ။

ဘောလုံးပွဲ တစ်ဖက်တစ်ဝိုင်းစီ သရေကျသွားလို့ ထိန်းကစားနေကြတော့ နည်းနည်းအေးသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပွဲလည်း ပြီးခါနီး ကိုး။

‘ပြန်တော့မယ်’

ကျွန်တော့်ကို အသိပေးသလို ပြောပြီးတော့မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ငမူးနှစ်ယောက်ကို သူတစ်ချက်ကြည့်တော့ ဟိုက သူ့ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေသေးတာ တွေ့လို့ငြိမ်နေတယ်။ ငမူးနှစ်ယောက်ကလည်း မူးသာမူးနေတယ်။ သူများ

သားသမီး နှောင့်ယှက်ဖို့ကျတော့ တော်တော်ခွဲကောင်းပုံမျိုး ။ ကောင်မလေးကို
နှောင့်ယှက်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်မယ့်ပုံမျိုး ။ ရုတ်တရက် လစ်ထွက်သွားမှာ စိုးလို့လား မသိဘူး။
ခဏ ခဏ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေတာ။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ထွက်တာ ကောင်းမယ် မကြုတ်’

‘ရှင်’

မျက်လုံးလေး ဝိုင်းပြီး သူလှည့်ကြည့်တော့ ကျွန်တော်ကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာစကားပြော မှာ : သွားပါလိမ့်။ သေချာရင်းမှ။

‘မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်ပြောတာက ပွဲပြီးလို့ အပြင်ထွက်ရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့
အတူတူ လိုက်ထွက်ပါလားလို့၊ မကြုတ်မှာ အဖော် မပါရင် ဟိုနှစ်ယောက်က ကိုရိုးကားယား
လိုက်လုပ်နေမှာ စိုးလို့ပါ။ အဖော် တစ်ယောက်ယောက် ပါရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးလေ’

‘မဟုတ်ဘူး အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ကျုပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်’

‘မကြုတ်လို့ ခေါ်တာလေ၊ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြုတ် ကြုတ်နဲ့
ပြောနေလို့’

‘အာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာ မဟုတ်တာတုန်း’

‘ကျုပ်နာမည် မကြုတ် မဟုတ်ဘူး၊ ‘ကျုပ်’ ဆိုတာ နာမ်စားသုံးတဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျ
ုပ်တို့ ဆိုတာမျိုး က ကျုပ်လို့ပြောတာ’

ပြောပြီး သူရယ်တယ်။ နတ်သမီးရယ်သံ ကြားဖူးတဲ့လူ ရှားမယ်ထင်တာပဲ။

‘မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ရွှေကြုတ်တို့ ငွေကြုတ်တို့လို ကြုတ်မျိုး က ကြု
တ်မှတ်လို့နာမည်မှာ ကြုတ် ထည့်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အာ...မဟုတ်တာ၊ နာမည်က...’

သူ့စကား တိခန့် ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်သွယ်ဝိုက်သော နည်းနဲ့နာမည်
မေးနေတာလားဆိုပြီး အကဲခတ်တယ်။

သူကြာကြာ အကဲခတ်ချိန် မရလိုက်ဘူး။ ဘောပွဲ ပြီးသွားလို့ လူတွေ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ထွက်ပေါက်ဘက် ဦးတည်လိုက်ရတယ်။
ဘူးသီးလည်း ကောင်မလေးကို အခုမှမြင်ပြီး မျက်လုံးတဖြူ ပြူး လက်တကုတ်ကုတ်နဲ့
ကျွန်တော့်ကိုလုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကို အသာနေ ငါလည်း မသိဘူးလို့ အချက်ပေးလိုက်မှ
ဘာမှမပြောဘဲ ကပ်လိုက်လာတယ်။ သုဝဏ္ဏ ဘောလုံးကွင်းကြီးရဲ့ အပြင်ဘက် ပတ်လမ်းပေါ်
ရောက်တဲ့အထိ ငမူးနှစ်ယောက်က မလှမ်းမကမ်းမှာ ပါလာတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်တွေ့သလို
ကောင်မလေးလည်း တွေ့ပုံရတယ်။ သူ့ကား ရပ်ထားပုံ ရတဲ့နေရာအထိ သူလျှောက်သွားတာ
ကျွန်တော်နဲ့ ဘူးသီး ဘာမှမပြောဘဲ ဘေးကလိုက်သွားလိုက်တယ်။

‘ကားပါလား’

ကျွန်တော်မေးတာ ပါးစပ်က မဖြေဘူး။ ခေါင်းလေးပဲ ညှိတ်ပြတယ်။
လျှောက်လာကြပြီး နည်းနည်း ကြာမှ သူတစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ်နာမည် မကြိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင် မကြိုက်လို့
မခေါ်နဲ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ဘာရယ်’

ကျွန်တော် ပြောတာ သူနားမလည်ဘူး ထင်တယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ။ ခင်ဗျား စကားက နောက်တစ်ခါ
ကျွန်တော်တို့တွေ့ကောင်း တွေ့နိုင်တယ်လို့ ထင်ပါရဲ့ ။

သူ့မျက်နှာ ဟိုဘက် လှည့်ပြီး ပြုံး တယ် ထင်ပါရဲ့ ။

အနက်ရောင် တူးဒိုး ကားကလေး တစ်စီးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော်တို့။

တီ ဆုံးတော့တယ်။ သူက ကားတံခါးဖွင့်ရင်း သွားတော့မယ်လို့ပြောတယ် ။ကျွန်တော်နဲ့ ဘူးသီးလည်း အိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်လာကြတယ်။

လူစုခွဲပြီးတာနဲ့ ဘူးသီးက တတွတ်တွတ် မေးတာတွေကို ကျွန်တော်ခိုင်ခံဖြေရတယ်။ အမေးအမျိုး မျိုး ပေမဲ့ အဖြေက ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီကောင်ဘာမေးမေးမသိဘူးချည်း ပြောရတာ ပေါ့။ နောက်တော့လည်း မေးရတာ မောလိုထင်ပါရဲ့ ။ ဘူးသီးလည်း ဘာမှ သိပ်မမေးတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟာလာဟင်းလင်းထဲ လမ်းလျှောက်နေရသလိုပဲ။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ဘေးကို အနက်ရောင် ကားလေး တစ်စီးလာရပ်တယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ ကားပါ။ မှန်ကျသွားပြီးတော့ သူမေးတယ်။

‘လိုက်ပို့ပေးရမလား’

‘ရပါတယ်ဗျ ကျွန်တော် ကြောင်စီစီနိုင်နေလို့ သူကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

‘မကြုတ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ မှတ်ထားဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သွားမယ်နော် လင်းလွန်း’

ကားက ဝီခနဲ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘူးသီး အံ့သြပြီး ကျန်ခဲ့တယ် ။ ကျွန်တော့် နာမည်သူသိတယ်ဆိုပါလား။ ကျွန်တော်က သူ့နာမည်ဘာမှန်းမသိပေမဲ့ မကြုတ် မဟုတ်တာတော့ ကျွန်တော်သိသားပဲ။ နတ်သမီးစကားသံများများ ကြားချင်လို့ ဆင်လိုက်ရုံလေး တစ်ခုပါ။

အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘူးသီးစကားသိပ်မပြောဖြစ်ဘဲ လျှောက်လာဖြစ်ကြ တယ်။ ဘူးသီးကတော့ ကောက်ချက်တွေ မျိုး စုံချပြတယ်။ သူစဉ်းစားလို့ ရတဲ့ တစ်ခါတစ်ခါပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေကို တစ်ခုပဲ

ထားထားတယ်။ မကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖောက်သည်ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်လိုပုံဆိုးပန်းဆိုး ဖိုသီဖတ်သီကောင်မျိုး ကကိုယ်ကမသိဘဲ
ကောင်မလေးမျိုး ရှိနေနိုင်တယ် ထင်ရင် ပေါတောတောကြီး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီ
ကောင်မလေးဟာ အရာအားလုံးကို သိတဲ့ နတ်သမီးတစ်ယောက်ဆိုရင် တော့...

အိမ်နားရောက်ခါနီး လမ်းခွဲတော့ ဘူးသီးကတစ်ခွန်းပြောတယ်။

‘ရုတ်တရက်ပေါ်လာတာ ဆိုတော့ နတ်သမီးပဲဖြစ်မယ်’

ကျွန်တော် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်သဘောကျနေတုန်း ဒီကောင်က ရပ်မသွားဘဲ
ဆက်ပြောတယ်။

‘နတ်သမီးက ဘောလုံးကွင်းထဲလည်း ဆင်းလာသေးတယ်။ ပြီးတော့ ...

နုတ်ခမ်းမည်းကြီးတွေနဲ့’ တဲ့...။

အပိုင်း(၂)

လူတွေကြားထဲ နေနေရတဲ့ နတ်သမီးလေးဟာ သိပ်တော့ အဆင်မပြေလှဘူး။ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ။ လူတွေ အမူအကျင့်နဲ့ နတ်တွေ အမူအကျင့် တူမှမတူတာကိုး။ အဲဒါနဲ့ နတ်သမီးလေးဟာ လူတွေကြားမှာ သူဘယ်လို အဆင်ပြေပြေ နေလို့ရနိုင်မလဲလို့ စဉ်းစားတယ်။ သူကနတ်လိုပဲ။ လိုရာဖန်ဆင်းနိုင်တာပေါ့။ လူတွေအကြောင်းကောင်းကောင်း သိတဲ့လူတစ်ယောက်လောက် ဖန်ဆင်းပြီး သူ့အနားမှာ အဖော်အဖြစ်ထားရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကို သူမယုံသေးဘူး။ လူလူချင်းပေါင်းမိသွားပြီး သူ့ကိုချောက်ချသွားနိုင်တယ်လေ။ အဲဒါနဲ့ နတ်သမီးလေးဟာ လူနဲ့ တော်တော်တူပြီး လူတွေအကြောင်းအကဲခတ်နိုင်တဲ့ မျောက်တစ်ကောင်ကိုပဲ ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီးတော့ သူ့အနားမှာ မွေးထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခက်တာက...

နတ်သမီး ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ မျောက်ရဲ့ အတွေးထဲမှာ သူက နတ်သမီး တစ်ပါးဖန်ဆင်းထားပြီး မွေးထားတာလို့ ထင်နေလေရဲ့ ...။

(၄)

ဒီနေ့တော့ ဒေါ်ဆင်နဲ့ ကျွန်တော်ဆေးခန်းမသွားလို့ မရတော့ဘူး။ နေမကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်ကြီး ကာကွယ်ဆေး တစ်ခုထိုးရမယ့်ရက် ဖြစ်နေလို့ပါ။

မကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ထွက်ဖို့ ထွက်သွားတယ်။ အမှန်မှာ ဒေါ်ဆင် ဆေးခန်းပြတာကို သူလိုက်ပို့ချင် လိုက်ပို့လို့ရသားပဲ။ သူ့ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေက မျက်နှာလွှဲလို့ရတယ်။ ဆိုင်ကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားပြီး အိမ်တစ်ခေါက် ပြန်လာလို့ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သူ့သခင်မကားနဲ့ အပြင်သွားရမယ်ဆိုရင် ဒေါ်ဆင်ကိုလည်း ကားပေါ်အေးအေးဆေးဆေး တင်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မတော် ဘုရားက ပြန်မလာဘူး။ နင့်ဟာနင် ဒေါ်သွားပြီး ထိုးဖြစ်အောင် ထိုးပေးလိုက်လို့ပဲ မှာ သွားတယ်။ ငါမအားဘူး ဆိုပဲ။

တကယ်တမ်းက သူ့ခွေးကြီး ဆေးထိုးခံရရှာတာကို သူမကြည့်ရက်တာပါ။
ဒေါ်ဆင်ကြီးကလည်း ဆေးထိုးခံရပြီဆိုရင် နာတာကနည်းနည်း။
ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီးချွဲပြတာ က များများ ကိုး။ ကျွန်တော်ပြောပါရောလား။
ဒီခွေးကြီးဟာဆေးခန်းနဲ့ဆေးဆီ ဘယ်လို ကြောက်မှန်း မသိပါဘူးဆို။ သူ့သခင်တွေ
အရိပ်အကဲမှာ သူ့ကို ဆေးခန်းသွားပြတော့မယ့် လက္ခဏာ တွေ့ရင်လျှောက်ပြေးပြီး
ပုန်းတော့တာပဲ။ သူပုန်းနေတာ တွေ့သွားလို့ ကောက်ချီတော့မယ်ဆိုရင်
တစ်ကိုယ်လုံးပျော့စိကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ထားတယ်။ ချီရခက်အောင်လို့၊ ချီခံရလို့ ပါလာရင်
သနားစရာကောင်းအောင် အသံရှည်ကြီး ဆွဲပြီးအီနေတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေ
လူပေါ်ကနေ အတင်းကော့လန်ရန်ပြီး ခုန်ချပြေးတတ်သေး။

ပထမတော့ သူ့ကို ကုမယ့် တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်တွေက အိမ်လိုက်ကြည့်ပါသေး
တယ်။ နောက်တော့ ခွေးပုန်းနေတာကို လိုက်ရှာနေကြတာ၊ ခွေးဖမ်းနေတာတွေကို
ထိုင်စောင့်နေရတာ စိတ်မရှည်ကြလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ ဆေးခန်းကို ခေါ်လာပြဖို့ပဲ
ပြောကြတော့တယ်။ ဒေါ်ဆင်ကို ကုပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်တွေက အများ ကြီးပဲ။
ဒီကောင်ငယ်ငယ်က တော်တော်ချူချာလို့ ဆေးခန်းတကာ လှည့်ပြခဲ့ရတာ ။ အရင်က ရန်ကင်း
အထိ သွား သွားပြရတယ်။ နောက်မှ သုဝဏ္ဏမှာ တိရစ္ဆာန်ဆေးခန်းတစ်ခု လာဖွင့်လို့
နီးနီးနားနား အဆင်ပြေသွားတာ။ အခုသွားသွားပြနေရတာ လည်း အဲဒီ ဆေးခန်းပဲ။

ဒေါ်ဆင်က ဆရာဝန်ကို ကိုက်တတ်တဲ့ ခွေးဆိုးကြီးမျိုး တော့ မဟုတ်ရှာဘူး။
သူ့သနားအောင် အော်နေတတ်တာမျိုး ပဲ ရှိတာ။ စိတ်မထင်ရင် တစ်ချက် တစ်ချက် ထ
ထပြေးချင်တာမျိုး လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ခွေးက အကောင်ကြီးတော့ သူ့ရုတ်တရက် ထရုန်းရင်
ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်တတ်တယ်။ အခုသူ့ကို ပုံမှန်ကြည့်ပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဆို
သူ့ သိပ်ချစ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ခမျာ ဒေါ်ဆင်လက်ချက်နဲ့ နှစ်ခါတိတိ ပုဆိုး
ကျွတ်ကျူးရှာတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ သံဝေဂရပုံပေါ်ပါတယ်။ ဆေးခန်းထိုင်ရင် ဘောင်းဘီပဲ
ဝတ်တော့တယ်။

ကိုယ့်ခွေးအကြောင်း ကိုယ်သိတော့ ဒီနေ့လည်း ဒေါ်ဆင်ကိုအရင်မရှာခင်

သူ့စီးတော်ယာဉ်ဆိုက်ကားသမား ထွန်းအောင်ကျော်ကို အရင်လိုက်ရှာရတယ်။ ဒေါ်ဆင်က ထွန်းအောင်ကျော် ဆိုက်ကားနဲ့တင် သွားရင် လမ်းမှာ ခုန်ချတာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်ပဲလိုက်တတ်တယ်။ ထွန်းအောင်ကျော်က လမ်းထိပ်ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ဉာဏ်အနည်းဆုံးနဲ့ အကောင်အကြီးဆုံး ဆိုတော့ ကြည့်ရတာ ဒေါ်ဆင်နည်းနည်းကြောက်ပုံရတယ်။ ကျန်တဲ့ ဆိုက်ကားသမားတွေဆို သိပ်မလေးစားချင်ဘူး။ သူမသိတဲ့ မျက်နှာစိမ်း ဆိုက်ကားနဲ့များ သူ့ကိုတင်ဖို့ ငှားလာရင် ဆိုက်ကားသမား ကြောက်အောင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ အစွယ်တွေအားကိုးပြီး အသားကုန်ကြမ်းပြု ဟောင်ပြသံတံခါးကို ခဲပြန့် ရှိုးတော့တာပဲ။ ဆိုက်ကားသမားလည်း ခွေးကြီးမြင်တာနဲ့ လန့်ပြေးရော။

ထွန်းအောင်ကျော်ကိုကျ သူ့အဲဒီ လို သွားလုပ်လို့ မရဘူး။ ဟိုက အကောင်ကလည်း ကြီးသေး သူ့ထက်လည်း မိုက်သေး။ ဒေါ်ဆင်ကို ဆေးခန်းပို့မလို့ လို့ တစ်ခွန်းသာပြောပြီးခေါ်ခဲ့။ ဒေါ်ဆင် ဘယ်လောက်ကြမ်းပြုပြ တွေ့တာနဲ့ အတင်းလိုက်ဖမ်းပြီး ကောက်ချီတော့တာပဲ။ ထွန်းအောင်ကျော် ပခုံးပေါ်များ ကောက်ထမ်းလိုက်လို့ကတော့ ဒေါ်ဆင်ကြီးကြမ်းပြီး မပြောနဲ့ အမြီးတောင် မလှုပ်ရဲတော့ဘူး။ ထွန်းအောင်ကျော်ကလည်း ဖမ်းမိသွားတိုင်း ကြိမ်းကြိမ်းထားတာ ပါမယ်။ ခွေးဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ခွေးကိုက်လို့လူမသေဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် လူက ခွေးထက်မိုက်တယ်။ လူဖမ်းရင် ခွေးအမိခံကို ခံရမယ် ဆိုပဲ။

ပြီးရင်တော့ ခွေးရောလူရော ထွန်းအောင်ကျော် ဆိုက်ကားဘုရားတပြီး စီးဖို့သာ ပြင်ပေတော့။ သူ့အင်အားကြီးနဲ့ ဆိုက်ကားကို တရကြမ်းနင်းချသွားတာ ဆေးခန်း ရောက်တဲ့အထိ လမ်းမှာ ဘာကိုမှကြည့်မနေဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ထွန်းအောင်ကျော် ဆိုက်ကား ဖုန်တထောင်းထောင်း ဝုန်းဒိုင်းကြွလာရင် ကျန်တဲ့ လူတွေက ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ ကိုယ်ရှောင်ပေးကြ။ ဒါပဲ။ သူကတော့ ဘာမှမကြည့်ဘူး။ စွတ်နင်းတာပဲ။ ထွန်းအောင်ကျော် အမေနဲ့ပါ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတော့ သူ့အမေက ပြောပြဖူးတယ်။ ထွန်းအောင်ကျော် ငယ်ငယ်က နို့မထွက်လို့ နွားနို့တိုက်ပြီးမွေးခဲ့ရတာ တဲ့။ ဒါပေမဲ့

ထွန်းအောင်ကျော် အမေကို နွားနို့ရောင်းတဲ့ ကုလားမက ကျွဲနို့တွေ လိမ်လိမ်ရောင်းနေတာ
ထွန်းအောင်ကျော် ငါးနှစ်သားလောက်ရောက်မှ သိတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါကြောင့်
ထွန်းအောင်ကျော်က အကောင်ကြီး တအားကြီးနေပြီး စိတ်ဆိုးရင် ကျွဲလိုပဲ တိုင်နဲ့
ခေါင်းနဲ့ဆောင့်တာ ငယ်ငယ်တည်းက အခုထက်ထိ ဆိုပဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဦးနှောက်တွေ
ချောင်ကုန်ပြီး ဘာမှလုပ်စားမရလို့ သူ့အမေက ဆိုက်ကား ဝယ်ပေးထားရတာ ။
ရပ်ကွက်ထဲမှာ အကြောင်းသိတဲ့ လူက ထွန်းအောင်ကျော်ဆိုက်ကား ဘယ်တော့မှ
ငှားမစီးဘူး။ အပြင်က လာတဲ့ လူငှားစီးမိရင်လည်း ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက် နဲ့ဘုရားအဆူဆူ
တပြီး ပြန်ဆင်းသွားတာ ချည်းပဲ။ ထွန်းအောင်ကျော်က ကျွန်တော့်ကို တော်တော်တော့
ခင်တယ်။ ဒေါ်ဆင်ကိုလည်း ချစ်ပုံပဲ။

ခြံဝမှာ ထွန်းအောင်ကျော်လည်း တွေ့ရော
ဒေါ်ဆင်အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိလို့ အိမ်ထဲဝင်ပြေးတာ တန်းနေရော။
ဖမ်းနေကျထွန်းအောင်ကျော်ကတော့ အေးဆေးပဲ။ တစ်လှမ်းချင်း နောက်က လိုက်သွားပြီး
ထမင်းစားပွဲအောက် ပုန်းနေတာကို သွားဆွဲထုတ်ပြီး ထမ်းလာတယ်။ ဒေါ်ဆင်ရဲ့ မဟာဗျူဟာ၊
နည်းဗျူဟာ၊ ပုန်းတတ်တဲ့နေရာတွေ ထွန်းအောင်ကျော် သိပြီးသား။
ကျွန်တော်ဆိုက်ကားနားမှာ ပဲ စောင့်နေတာ သိပ်မကြာဘူး။ ခွေးကို လူထမ်းပြီး
ပြန်ထွက်လာကြတယ်။

ရင်တလုပ်လုပ်နဲ့ ဆေးခန်းရှေ့ရောက်သွားကြတော့ ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်က
ဒေါ်ဆင်ကို ထွန်းအောင်ကျော်ပဲ ပြန်လာထမ်းပြီး ဆေးခန်းထဲလိုက်ပို့ပေးတယ်။
ဆေးခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာအောင်ကျော်မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့
သူ့အကူကောင်မလေးပဲရှိတယ်။ သူ့ကို ဒေါ်ဆင်ရဲ့ ဆေးခန်းပြမှတ်တမ်း စာအုပ်လေး
ကျွန်တော်ပေးလိုက်တော့ ခဏစောင့်နော် ဆိုပြီး နောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။
ဆေးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ ထွန်းအောင်ကျော်ရယ်၊ ဒေါ်ဆင်ရယ်ပဲကျန်ခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်က နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုး စုံ ပုံတွေကို ဘာရယ်
မဟုတ်လျှောက်ကြည့်နေမိတယ်။ ထွန်းအောင်ကျော်က ဒေါ်ဆင်က တိရစ္ဆာန်တွေ ကြည့်တဲ့

ခုံပေါ်ချထားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ‘ငြိမ်ငြိမ်နေနော်’ လို့လည်း ပြောတယ်။
ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ခွေးကလည်း ထုံးစံအတိုင်း သူ့အလစ်စောင့်ပြီး ပြေးပေါက်ရှာနေမှာ ။

အနောက်ဘက်က လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံကြားတယ်။ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်
လာပြီထင်တယ်။ ဘောင်းဘီ ဝတ်လာပါစေလို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းမိသေးတယ်။
သူထွက်လာတာနဲ့ ဒေါ်ဆင်က ထထ ပြေးတတ်တာကိုး။ ထွန်းအောင်ကျော်
တစ်ယောက်တည်း ဖမ်းမခံရင် ကျွန်တော်ရော ဒေါက်တာအောင်ကျော်ပါပိုင်းဖမ်းနေကျ။
ခွေးနဲ့လူ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှ ပုဆိုး မကျွတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ပဲ ကျွတ်နေကျ။

ဆရာဝန်ထွက်လာတာနဲ့ ဒေါ်ဆင် ထလစ်တော့တာပဲ။ ဒီကောင် ပြေးပေါက် ကြုံ
ရှာထားပုံရတယ်။ သူ့ဖမ်းရင် ကိုခနဲ မိမယ့် ထွန်းအောင်ကျော်ဘက် မပြေးဘူး။ ခုံပေါ်က
ခုန်ချပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်က ပတ်ပြီးတံခါးဆီ ပြေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ဆီးဖမ်းပါသေးတယ်။ ကျောကုန်းနောက်ပိုင်းကြီး ခဏဖက်ပြီးမှ အတင်းရုန်းတာ အပြင်
အပြီးကြီးကလည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာနားမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေတော့ လွတ်သွားတယ်။
တံခါးဝနား ရောက်သွားပြီ။ ထွန်းအောင်ကျော်ကလည်း သူဒီလောက်ကြည့်နေတဲ့ ကြားက
ရောက်သွားရပါ့မလား ဆိုပြီး လွှားခနဲ လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမီဘူး။ ဒေါ်ဆင်များ လမ်းပေါ်
ရောက်သွားလို့ ကတော့ တစ်ခါတည်း အိမ်ပြန်ပြေးသွားတော့မှာ ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ...

‘Dawson’

ဝီပီသသ စူးခနဲ ထွက်လာတဲ့ မိန်းကလေးသံလေး ပေါ်လာတယ်။ လက်ထောက်
ကောင်မလေးရဲ့ အသံ မဟုတ်ဘူး။

အရေးတော်ပုံပေါ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်နဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ဟာ တုံ့ခနဲ
ရပ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့...

အနက်ရောင် နှုတ်ခမ်းတွေ။

အနက်ရောင် လက်သည်းခွံလေးတွေနဲ့ လက်ဖြူနုနု တစ်ဖက်က ဒေါ်ဆင်ရဲ့
စာအုပ်ကို ကိုင်လို့။

ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ နတ်သမီးပါလား။

ထွက်လာတာဒေါက်တာအောင်ကျော်မဟုတ်လို့ကျွန်တော့်လိုပဲထွန်းအောင်ကျော်
အံ့သြသွားပုံရတယ်။ ကောင်မလေးကို မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေတာများ
ဒေါ်ဆင်ကိုတောင်လိုက်မဖမ်းတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင် သွားတယ်။
ဒေါ်ဆင်ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ပြေးပြီ နေမှာ ပါကွာ။ ခွေးကတော့ အလှအပကို
ဘယ်ခံစားနေမှာ လဲ။ လစ်ပြီပေါ့လို့ ကြည့်လိုက်တော့...

ဒေါ်ဆင်က တံခါးဝကနေ ကောင်မလေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး တွေဝေရပ်နေတယ်။
အမြီးကြီးတော့ တစ်ချက် တစ်ချက် နုန့်လို့။

အဲဒီ အချိန်မှာ လက်ထောက် ကောင်မလေးက ခွေးခြေတစ်လုံး ယူလာပြီး
တိရစ္ဆာန် ကြည့်တဲ့ ခုံကြီးနား ချထားလိုက်တယ်။

နတ်သမီးက ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒေါ်ဆင်ကိုပဲ
စိုက်ကြည့်နေပြီးတော့ ပြုံး ပြုံး လေးနဲ့

‘ဝ Dawson သား လာ လာ ဒီပေါ်တက်’

ခုံကြီးကို စာအုပ်လေးနဲ့ ပုတ်ပြတယ်။

လောကကြီး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

ဆေးခန်း သွားရမှာ သေမလောက် ကြောက်ပြီး ဒီလောက် ထိန်းရသိမ်းရ
ခက်တဲ့၊ ဆရာဝန်ဖြင့်တာနဲ့ အိမ်ရောက်တဲ့ အထိကို တစ်ခါတည်း ပြန်ပြေးသွားတတ်တဲ့
ခွေးကြီးက သူ့သဘောနဲ့သူ ဆေးခန်းထဲ အေးအေး ပြန်ဝင်လာတယ်။ ကောင်မလေးနား
ရောက်တော့ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လို့ ပုတ်ဆို တစ်ချက် ဟောင်နှုတ်ဆက်ပြီး
အမြီးနုနုနေတယ်။ ကောင်မလေးက ခွေးခြေခုံကို ပုတ်ပြလိုက် ခုံကြီးကို ပုတ်ပြလိုက်

လုပ်ပြီးတော့

‘သား ဒီပေါ်တက် လာ လာ ဒီကနေတက်’

ကိုယ်တစ်သက်လုံး မွေးလာခဲ့တဲ့ ခွေးကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ ပြန်စဉ်းစားရတယ်။ ဒေါ်ဆင်က ခွေးခြေလေးပေါ်ကနေ တစ်ဆင့် ခုံကြီးပေါ်သူဟာသူတက်သွားပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လို့။ ကောင်မလေးက လည်ပင်းနဲ့ လည်ပတ်နားကို သူ့လက်ဖြူဖြူလေးတွေနဲ့ တစ်ချက် နှစ်ချက် ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီး စာအုပ်ကို တစ်ချက်ပြန်ဖတ်ကြည့်နေတယ်။ ခွေးကောင်ကြီးက ထွက်ပြေးဖို့ ဝေးလို့...။ ပါးစပ်ကြီးက လျှာကြီး ထုတ်ပြီး တဟ်ဟ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်လိုက် ကောင်မလေးကို ကြည့်လိုက်နဲ့။ သူကတပြန် ကျွန်တော်တို့ကို ‘ငြိမ်ငြိမ် နေကြစမ်းပါ ကိုယ့်လူတို့ရဲ့’ လို့ ပြောနေသလိုလို။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ဂရုတောင်မစိုက်ဘူး။ ထွန်းအောင်ကျော်ဘက် လှည့်ပြီးတော့

‘ဝ Dawson က ဆေးထိုးရင် ကိုက်တတ်လား’

အခြေအနေတွေကို အံ့သြနေတဲ့ ထွန်းအောင်ကျော်က ပါးစပ်က မဖြေဘူး။ ခေါင်းပဲ ခါပြတယ်။ အခုမှ ကျွန်တော်လည်း သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ဒီကောင်မလေးက ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေတာလဲ။ ဒေါက်တာအောင်ကျော်က ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဒီနေ့ ထွန်းအောင်ကျော်ကကျွန်တော့်ထက် နည်းနည်းပိုသားနားတော့ ဒင်းကိုခွေးရှင်မှတ်နေပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော့် ခွေးကို သူဘာလုပ်မလို့လဲ မသိဘူး။ လက်ထောက်ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကျောပေးပြီး ဆေးထိုးအပ်တွေဘာတွေ ပြင်ဆင်လို့။ နတ်သမီးကလည်း ခွေးကြီးဘေးထားပြီး ခွေးဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို တစ်ရွက်ချင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်လို့။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မတော်လို့ ဒေါ်ဆင်ကြီးကို ဆေးတွေ ဘာတွေမှာ ပြုထိုးလိုက်ရင် ဒုက္ခ။ သူ့ပုံက တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်နဲ့လည်းမတူဘူး။ နောက်ပြီးဒေါ်ဆင်က အခုသာငြိမ်နေတာ။ သူ့ဆေး လာထိုးလို့ ကောင်မလေးကို ကိုက်ထည့်လိုက်ရင် ဒုက္ခ။ ဒေါ်ဆင်နဲ့ ကောင်မလေးက တစ်ခါမှ တွေ့ဖူးတာလည်း မဟုတ်။ ဒါနဲ့

‘ဒီမှာ’

သူ စာအုပ် ဖတ်နေရာက မျက်လုံးလေး လှန်ကြည့်တယ်

‘ခင်ဗျားက ဟိုဒင်းလား’

တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်လို့ခေါ်ရင် ရိုင်းများ သွားမလားလို့ ဟိုဒင်းလို့ပဲ

သုံးလိုက်မိတာ။ သူလည်း ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ သဘောပေါက်ပုံရတယ်။

ဆေးခန်းနံရံတစ်နေရာကို သူ့မေးစေ့ လုံးလုံးလေးနဲ့ မေးငေါ့ပြတယ်။

ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်တော့ အရင်ဒေါက်တာ အောင်ကျော် ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားတဲ့နေရာမှာ

‘မေမ္ဗန်နန္ဒ’

သတ္တုစပ် အလွှိုင်းပြားလေး တစ်ခုပေါ်မှာ အနက်ရောင် ဘောင်ခတ်ပြီး

အနက်ရောင်စာလုံးတွေ ဖော်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လေး တစ်ခုက အခန့်သား ချိတ်လို့။

ဘာဘွဲ့တွေ ဘာတွေ ညာတွေမှလည်း မတွေ့ဘူး။ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ကြီးရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်

ပြူး တူးပြတ်ကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုလဲဟ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ရိပ်မိသလိုတော့

ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့သေချာမှဖြစ်မယ်။

‘ဘာလဲဗျ အဲဒါ။ ဘယ်သူလဲ...ဘာအလုပ်လုပ်စားတာလဲ၊ အသက်

တော်တော်ကြီးပြီ ထင်တယ်’

နောက်ချင်လာတာလည်း ပါပါတယ်။ ကျွန်တော် တမင်မေးလိုက်တယ်။

သူနည်းနည်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပုံပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည် ကြည့်ပြီး

‘အစ်ကို အောင်ကျော်က နယ်ပြောင်းသွားတယ်၊ သူ့ဆေးခန်းကို ကျ

ပ်ယူလိုက်တာ’

‘မကြုံတိက...အဲ ကြုံတိမက တိရစ္ဆာန် ဗိန္ဓ္ဍာလား၊ ခွေးကုတတ်သလား’

ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့် စကားလုံးတွေက တော်တော် အရာရောက်သွားပုံရတယ်။

တည်တည်ကြီးကြီးကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမသိမသာမျက်စောင်းလေးထိုးလို့

ဒေါ်ဆင်ဘက် မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။ ဘာမှလဲ ပြန်မပြောဘူး။ နောက်လက်ထောက်
ကောင်မလေးဘက် လှည့်ပြီး ‘ရပြီလား ညီမလေး’လို့ မေးပြီး ဒေါ်ဆင်
စာအုပ်လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ လက်ထောက်ကောင်မလေးက ဆေးစုပ်ပြီးသား အဆင်သင့်
ဆေးထိုးအပ်လေး သူ့လက်ထဲ ကမ်းပေးလိုက်လို့ သူယူလိုက်တယ်။ လှလိုက်တာ။ သူ
စိတ်ကောက်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် တော်တော် ရယ်ချင်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မျက်နှာတည်ထားပြီး...

‘ဒီမှာ ခင်ဗျား အရမ်းလျှောက်မလုပ်နဲ့နော် ၊ ဂဗာနာ မသိဘဲနဲ့တော့
ကျွန်တော့်ခွေးကိုဆေးထိုးမခံနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာမှ သေချာ မပြောဘဲနဲ့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊
ကိုထွန်းအောင်ကျော် ကားငှားပေးဗျာ၊ ရန်ကင်းပဲ ဒေါ်သွားတော့မယ်၊ ဒေါ်ဆင် လာ...လစ်မယ်
ဖေ့သားကြီး’

ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်ပဲ ဒေါ်ဆင်နား ကပ်သွားပြီး
လည်ပတ်လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ထွန်းအောင်ကျော်ကလည်း အပြင်ထွက်သွားဖို့ ပြင်တော့
‘နေဦး’

အော်ထည့်လိုက်တာ လူမပြောနဲ့ ခွေးတောင် လန့်သွားတယ်။ အနက်ရောင်
အောက်နှုတ်ခမ်း ထူထူထောင့်လေးကို ရှေ့သွားဖြူဖြူလေးတွေနဲ့ ကိုက်လို့။ ကျွန်တော့်ကို
မျက်စောင်းတခိုင်းခိုင်း လွှတ်နေလေရဲ့ ။ နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်းမရွေး ပြာဖြစ်နိုင်
ဆိုလား။ နတ်သမီးမျက်စောင်းကတော့ ...။ ကြုံဖူးရင် သိမှာ ။ ပျော်စရာကြီးဗျ။
လက်ထောက်ကောင်မလေး ကတော့ အတည်ပေါက် နောက်နေကျ
ကျွန်တော့်အကြောင်းသိလို့ ပြုံး စိစိနဲ့။ ထွန်းအောင်ကျော်ကတော့ မရဘူး။ သူက ဒါဆိုဒါပဲ
ကားငှားဖို့ အပြင်ထွက်သွားပြီ။ နတ်သမီးက ဆူအောင့်အောင့် လေသံလေးနဲ့။

‘လင်းလွန်း ဟိုတစ်ယောက်ကို ပြန်ခေါ်လိုက်’

အမယ်။ ခပ်မာမာဗျ။ ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်အောက်ငယ်သားများ
မှတ်နေလားမသိ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ လက်ထောက်

ကောင်မလေးကိုလှမ်းပြီး...

‘ညီမလေး သူ့ကို စိတ်ချရပါ့မလား’

နတ်သမီးကို မေးငေါ့ပြုပြီး ကျွန်တော်မေးတော့ လက်ထောက်ကောင်မလေး
မနေနိုင်တော့ဘူး။ ရယ်ရင်းနဲ့...

‘ကိုလင်းလွန်း မနောက်ပါနဲ့၊ မမက ဆရာကျော်

အစားဆေးခန်းလွှဲယူလိုက်တာပါ။ စိတ်ချပါရင့်’

နတ်သမီးဘက် လှည့်ပြီးတော့လည်း ရယ်သံ တစ်ဝက်နဲ့

‘မမ ဒေါ်ဆင်ကြီးက နည်းနည်း ရုန်းတတ်တယ်၊ ဒီနေ့ အရမ်းထူးဆန်းနေတာ၊
ခါတိုင်းဆို ကိုလင်းလွန်းတို့နဲ့ လုံးထွေးနေရတာ ’

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို ဘုကြည့်နဲ့ မျက်စောင်း အကြီးကြီးတစ်ခု
ထိုးလိုက်ပြီးမှ ကောင်မလေးဘက်လှည့်ပြီး

‘ကိုက်ရော ကိုက်တတ်လား၊ Mask စွပ်ဖို့လို့လား’

သူပြောတဲ့ Mask ဆိုတာ ခွေးကြီးမျိုးတွေ ကုသရင် အန္တရာယ် မပြုနိုင်အောင်
ခွေးပါးစပ်ကို ခဏစွပ်ထားရတဲ့ ကြိုး ပိုက်တစ်မျိုး ပါ။ နတ်သမီးက ခွေးကိုက်ခံရမှာ တော့
ကြောက်သားပဲ။

လက်ထောက်ကောင်မလေးက ပြုံး ပြီး သူ့ကို ခေါင်းခါပြတယ်။

‘ဒေါ်ဆင်ကြီးက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ လုံးဝ မကိုက်ဘူး၊ သနားအောင် အော်ပြီး
အကြာကြီး ခွဲနေလိမ့်မယ် မမရဲ့.’

အံ့သြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒေါ်ဆင်ဟာ နတ်သမီးလေး လက်ထဲမှာ ဘာသံမှ
မထွက်သလို ဆေးထိုးလို့ တစ်ချက်တောင် မတွန့်ဘူး။ နတ်သမီးဟာ
အရာရာစေစားနိုင်တယ်ဆိုတော့ သူ့အလုပ်မှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်သေသပ်နေတာ၊
ဒေါ်ဆင်ရဲ့ စိတ်ကို စကားလေး တပြောပြောနဲ့ သိအောင်လုပ်သွားတာ သိပ်အံ့သြစရာ

မရှိပါဘူး။ အားလုံး ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြောတယ်။

‘လင်းလွန်း ကျုပ်ကို မကြိုက်လို့ မခေါ်နဲ့၊ ကြိုက်မလို့လည်း မခေါ်နဲ့၊ မကြိုက်ဘူး၊ အိမ်မှာ မေ့မှန်လို့ ခေါ်ကြတယ်’ တဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုသိလဲတို့၊ နာမည်က လှတယ်နော်၊ မေ့မှန်လို့ ခေါ်ရမလားတို့နဲ့ လျှောက်စကားများ မနေခဲ့ပါဘူး။ စကားများများ ပြောတာကို ကျွန်တော်မကြိုက်သလို မလိုအပ်ပဲ အရောတဝင် စကားများများ ပြောတာကို ကျွန်တော် မကြိုက်သလို မလိုအပ်ပဲ အရောတဝင် စကားများ နေတာကို သူလည်းမကြိုက်ဘူးထင်လို့။

စိတ်ကျေနပ်စွာ နဲ့ ခွေးရော လူပါ ဆေးခန်းက အောင်မြင်စွာ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ စိတ်မကျေနပ်စရာတော့ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ထွန်းအောင်ကျော်က ရန်ကင်းသွားမယ် ပြောပြီးငှားထားလို့ စောင့်နေတဲ့ တက္ကစီ ဦးလေးကြီးကို ကျွန်တော်မနည်း တောင်းပန်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရပါတယ်။ ပွစိ ပွစိနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောချင်တိုင်း ပြောပြီးထွက်သွားတဲ့ တက္ကစီကို ကျွန်တော် ဒီတိုင်း ပြုံး ပြုံး ကြီး ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့တယ်။

အိမ်အပြန်လမ်းကတော့ နတ်သမီးဖန်ဆင်းမှု ကြောင့် အရာအားလုံး လှပနေပါတယ်။ ထွန်းအောင်ကျော်ရဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဆိုက်ကားက ကျွန်တော့်အတွက် နတ်ပန်းရထား ဖြစ်နေသလားပဲ။ ငြိမ့်လို့ ညောင်းလို့။ ခြံရှေ့ ရောက်လို့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်တော့ ထွန်းအောင်ကျော်က ပြောတယ်။

‘ဆရာဝန်မက အရမ်း လှတယ်နော် အစ်ကို’ ဆိုပဲ။

တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ဉာဏ်မရှိဘူး ပြောတဲ့ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီးက နတ်သမီးတွေလို့ လှတယ် ပြောတတ်လာတာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတော့ အင်မတန် ဉာဏ်ရည်မြင့်မား တိုးတက်လာသလိုပါပဲလား။

ဟုတ်တာပေါ့။

နတ်သမီး တွေရင်ဘယ်သူက မလှဘူးပြောမှာ လဲ။

‘အန်ကယ် ဦးနန္ဒရဲ့ သမီးလေ၊ အန်ကယ်ဦးနန္ဒာ ဆိုတာဟယ်... အရင်တုန်းက ဖေဖေတို့နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျောင်းနေဖက်တွေ၊ သိပ်ရင်းနှီးကြတာ၊ မေမွန် ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကျ သူတို့မိသားစုလိုက် ဩစတေးလျထွက်သွားကြတယ်၊ မိသားစုချင်း အဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်သွားကြဘူး၊ စာရေးကြ၊ ဓာတ်ပုံပို့ကြ ရှိတာပေါ့၊ ငါတို့ မောင်နှမတွေ အကုန်လုံးလည်း သူတို့ သိကြတယ်လေ၊ နှစ်နှစ်တစ်ခါ၊ သုံးနှစ် တစ်ခါခါလည်း အလည် ပြန်ပြန်လာကြတယ်လေ၊ နင်က ငယ်သေးလို့ မမှတ်မိတာ၊ ဖေဖေဆုံးတော့ အန်ကယ် ဦးနန္ဒာ လာသေးတယ်လေ’

ညဘက် တီဗီ ထိုင်ကြည့်နေရင်း ကျွန်တော်မေးလို့ မကြီးက ပြောပြနေတာပါ။ ကျွန်တော်က ...

‘အားလုံး ဟိုမှာ သွားနေကြတာဆို၊ သူက ဘာလို့ ဒီပြန်ရောက်နေတာလဲ’

‘သူတို့ ပြန်လာကြတာ မကြာသေးဘူးဟဲ့၊ အသက်ကြီးလာတော့ အန်ကယ် ဦးနန္ဒာတို့ လူကြီးတွေက ဒီမှာ ပဲ ပြန်လာနေချင်တော့တာနဲ့ အပြီးပြန်လာတော့၊ မေမွန်က အတူတူ ပြန်လိုက်လာတယ်၊ သူ့အစ်ကို ကိုကျော်စွာ ကတော့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလေ၊ သားလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်’

‘သူရော အိမ်ထောင်နဲ့လား’

‘နင်ကလည်း အပျိုနဲ့အအိုတောင် မခွဲတတ်ဘူးလား၊ ဘာလဲ... အစ်မ ရှေ့မှာ ဆို အချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား’

မကြီးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းစတယ်။ ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နေလိုက်ရင်း စကားဖြတ်ပြီးတော့...

‘သူက အိမ်ထောင်သည် ရုပ်ပေါက်နေလို့’

မကြီး ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားတယ်။

‘အလိုလေးတော်၊ ဒီလောက် နုနုဖတ်ဖတ် လှလှပပလေးကို လင်းလွန်းရယ်...
နင်မို့လို့ အပျိုမှ အပျိုအစစ်လေးဟဲ့’

‘မသိဘူးလေ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးလာတဲ့ ကောင်မလေး ဆိုတော့ အပျိုလို
ပြင်ထားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်...’

‘တော် တော်လင်းလွန်း၊ နင်သူများ သားသမီးကို မှိုချိုး မှစ်ချိုး မပြောနဲ့၊
တော်ကြာ ဒီစကား ဟိုက ပြန်ကြားလို့ အခင်မင် ပျက်ကုန်မယ်၊ နင့်ပါးစပ်ကို ဆင်ခြင်စမ်း၊
အသက်က ကြီးလာပြီ၊ ပေါက်တတ်ကရ လွှတ်ခနဲပြောတတ်တဲ့ အကျင့်က ငယ်ငယ်ကလိုပဲ
အခုထိ မပျောက်ဘူး’

အစ်မတော်ဘုရား ဒေါပွသွားတယ်ဟ။ သူက နတ်သမီးကို
တော်တော်သဘောကျ နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ပဲ ပြန်ချောပြီး သိချင်တာတွေ အစ်ရမှာ ပဲ။

‘မကြီးကလည်း ကျွန်တော်က နောက်တာပါ၊ သူအပျိုမှန်း မြင်တာနဲ့ သိတာပေါ့’

‘သူများ သားသမီးကို အဲဒီ လိုမျိုး မနောက်နဲ့စမ်း၊ ငါမကြိုက်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ မနောက်တော့ပါဘူး၊ မကြီးကလည်း သူက ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ
တွေကို သိလား၊ ကျွန်တော်က သူ့မမှတ်မိဘူး’

‘သူလည်း အစက ဘယ်မှတ်မိမလဲဟဲ့၊ သူတို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ရက်ကျ
ဆိုင်လာလည်ကြတယ်၊ စကားပြောနေရင်း ဆိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ တို့မောင်နှမ သုံးယောက်ပုံ
သူတွေ့သွားပြီး မှတ်ထားတာ နေမှာ ပေါ့’

‘သူ့အမေနဲ့ လာတာလား’

‘သူ့အမေက ဟိုမှာ ဆုံးသွားပြီလေ၊ အန်ကယ်ဦးနန္ဒရယ်၊ အန်ကယ် ဦးနန္ဒ ညီမ
သူ့အဒေါ်ရယ် လာကြတာ’

‘သူက တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်လား’

‘Zoologyနဲ့ ဟိုမှာ ကျောင်းပြီးတယ်၊ ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး MGP တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေတုန်း သူ့အဖေပြန်မယ်ဆိုလို့ အလုပ်ထွက်ပြီး ပြန်လိုက်တာတာ၊ ကိုအောင်ကျော်ဆေးခန်းကို ကောင်မလေး ယူလိုက်တာ ဆိုတာ ငါ့သားကြီးကံကောင်းတာပေါ့၊ အမယ်လေး လာစမ်းပါဦး သားရယ်၊ မင်းကလည်း ပျင်းလိုက်တာလွန်ရော’

အကောင်းကြီး ထိုင်ပြောနေရာကနေ ကောက်ထပြီး အနားမှာ သူ့ဟာသူ အိပ်နေတဲ့ ဒေါ်ဆင်ကို ပွတ်သီး ပွတ်သပ် သွားလုပ်နေပြန်ရော။ ခွေးခမျာ အိပ်နေတုန်း နေရင်းထိုင်ရင်း ငပျင်း ခေါ်နှိုးခံရတော့ အူတိအူကြောင်နဲ့။ ကျွန်တော့် အစ်မနဲ့ ဒီခွေးကြီးနဲ့က ဒီလိုပါပဲ။ လူအိပ်နေရင် ခွေးက သွားနှိုးလိုက်၊ ခွေးအိပ်နေရင် လူက လာနှိုးလိုက်နဲ့။ သူတို့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ ဆက်အစ်ရမယ်။

‘သုဝဏ္ဏမှာ ဆေးခန်းလာထိုင်တော့ သူကဘယ်မှာ နေလို့လဲ’

မကြီးက ဒေါ်ဆင်ကို ခေါင်းပွတ်လိုက် ပါးစပ် ဖြူကြည့်လိုက် လုပ်နေရင်းက

‘ဘောက်ထော်မှာ နေကြတာလေ၊ ဒါကြောင့် တို့ဘက်မှာ ဆေးခန်းလာ ထိုင်တာပေါ့’

‘ဘောက်ထော်မှာ နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့်’

ကျွန်တော် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေရွတ်သလို ပြောတော့ မကြီးက ခေါင်းထောင်ပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။ သူသိချင်သွားပြီ။

‘ဘာလဲဟ၊ ဘာ ဒါကြောင့်လဲ’

‘ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘောက်ထော်မှာ နေတာဆိုတော့ သုဝဏ္ဏ ဘောလုံးကွင်းနဲ့ နီးတယ်လို့’

‘ဘာဆိုလို့လဲ ဟဲ့၊ မိန်းကလေးနဲ့ ဘောလုံးကွင်း၊ နင်ဟာလေ အူကြောင်ကြောင်နဲ့’

‘အံ့မာ မကြီး ဘာသိလို့လဲ၊ ဘောလုံးကွင်းက မကြီးနဲ့သာ မဆိုတာ၊ သူနဲ့’

ဆိုင်တယ်ဗျ'

‘ဘာဖြစ်တယ်’

‘သူ့ကို ကျွန်တော် ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ စတွေ့တာဗျ တစ်ယောက်တည်း
လာကြည့်တာ ခပ်တည်တည်ပဲ’

‘ဟောတော့ ... မေ့မှန်ကလေ’

‘ဟုတ်ပဗျာ’

မကြီး အံ့ဩသလိုတော့ ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တွေးတွေးဆဆနဲ့

‘အဲဒါကြောင့် အန်တီကြွယ်က ဟိုနေ့တုန်းက ပြောတာ’

ကျွန်တော်မျက်စိလည်သွားတယ်။

‘ဘယ်က အန်တီကြွယ်လဲ၊ ရ.ဝ.တ ရုံးနားက အကြော်သည် အန်တီကြွယ်လား’

‘ဟာ နင်ကလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ မေ့မှန် အဒေါ်အန်တီကြွယ်ကို ပြောတာ’

‘အန်တီကြွယ်က ဘာပြောလို့လဲ’

‘အန်တီကြွယ်က ပြောတယ်၊ မေ့မှန်က တစ်ခါတစ်လေ ကတ်သီးကတ်သတ် ထင်
ရာလုပ်တတ်တယ်တဲ့’

(၆)

သုဝဏ္ဏ ရန်ကုန်သစ် ဈေးနားမှာ ပါ။ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက် လာရှာမတွေ့ဘူး။ အပြင်ခဏ ထွက်သွားတယ်ပြောလို့ အနီးအနားက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခုခုမှာ ခဏထိုင်စောင့်ဖို့ ဈေးနဲ့ နည်းနည်း နီးတဲ့ဘက် လျှောက်
လာခဲ့တယ်။ ဈေးနားရောက်တော့...

အိမ်တစ်အိမ် ရှေ့မှာ တဂျိမ်းဂျိမ်းနဲ့ နတ်ဆိုင်းသံကြားရတယ်။ မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ရိုးရာ

ယုံကြည်မှု အရ ကနားပေးနေတာပါ။ ကလေးတွေ၊ လူကြီးတွေအံ့လို။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆိုစပ်စု တတ်တဲ့ ကျွန်တော်သဘာ ကျသွားတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်တော့ဘူး။ နတ်ပွဲခဏ ဝင်ကြည့်နေပြီးမှ သူငယ်ချင်းဆီ တစ်ခါက ပြန်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မယ် လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ လူထဲဝင်ရပ်ပြီး ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှေ့နားရောက်အောင် တိုးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်မိတယ်။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ နတ်ချောတေးကိုပါ။ ရိုးရာ နတ်ချင်းတွေထဲက တချို့ တော်တော်များများ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အခုဆိုင်းဆရာ တီးနေတာက ရိုးရာနတ်ချင်းလည်းမဟုတ်ဘူး။ ခေတ်ပေါ် သီချင်းကြီးဖြစ်နေတယ်။ ပွဲတွေ ဘာတွေ ထိုးထားတာတော့ အကျပ်ပဲ။ အပြင်အဆင်တွေလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မဟုတ်ဘူး။ အကျပ်။ တစ်ထောင့်မှာ ကနားရှင် ဖြစ်ပုံရတဲ့ မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် သုံးယောက်နဲ့ နတ်ထိန်းနတ်နေ နှစ်ယောက်ထိုင်နေတာ တွေ့တယ်။ သူတို့က အခုကနေတဲ့ နတ်ကတော်ကို ကြည့်နေကြတယ်။ ဆိုင်းထဲက လူတွေကလည်း ကနေတဲ့ နတ်ကတော်ကို တီးနေရင်းက တစ်ချက် တစ်ချက်လှမ်းလှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့တွေ မျက်နှာကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အခုနတ်ဝင်နေတဲ့ နတ်ကတော်ကို ကျွန်တော် ကြည့်တော့....

နတ်ကတော်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အသားမည်းမည်းကြီး။ မျက်နှာက ပေါင်ဒါတွေနဲ့ ဖွေးနေပေမဲ့ မျက်လုံးတွေကနီရဲနေတယ်။ အရက်မူးနေတာလား၊ တမင်လုပ် ထားတာပဲလား မသိဘူး။ ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်တော့လည်း ဘာနတ်ဝင်နေမှန်း မသိဘူး။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတဲ့ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို သူ့လက်ထဲက ခုနစ်ခိုင်းစည်းနဲ့ လှမ်း လှမ်းပုတ်နေရင်း ကနေတာ။ စင်ပေါ်တက်လာလို့ ခေါ်လည်း ခေါ်နေသလိုပဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။။ အနေအထားက တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား။ နတ်ကတော် ခေါ်နေတဲ့ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မမြင်ရဘူး။ ကျွန်တော့် ရှေ့ကလူကြီး တစ်ယောက်က ကွယ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ နည်းနည်း ရှေ့တိုးကြည့်လိုက်တော့...

‘ဟိုက်’

ပါးစပ်က အသံထွက်သွားမိသလားတောင် သတိမထားမိလိုက်ဘူး။

မေမ့နီနန္ဒာပါလား။ ဘယ်လိုလုပ် နတ်ပွဲထဲ ရောက်နေတာတုန်း။

နတ်ကတော် မည်းမည်းကြီး ပလူးပလဲ လုပ်ချင်နေတာ လတ်စသတ်တော့ ကျွန်တော့် နတ်သမီးကိုး။

သူလည်း စိတ်ညစ်နေပုံရတယ်။ မျက်နှာလေး အိုလို့။ မျက်မှောင့် လေးလည်း ကြုံတ်လို့။ လူတွေ အားလုံးကလည်း သူ့ကိုပဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ဒီလို နေရာမျိုး တွေ မြင်နေကျပုံစံမျိုး လည်း မဟုတ်။ နောက် အရမ်းလှတဲ့ သူ့မျက်နှာ ဖွေးဖွေးလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်း နက်နက်တွေကလည်း ထူးခြားနေတာကိုး။ သူ့နားမှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးသုံးလေးယောက်ကလည်း ပွစိ ပွစိနဲ့ သူ့ကို ဘာတွေ ဝိုင်းပြောနေလည်း မသိဘူး။ သူ့ရုတ်တရက် ထွက်သွားလို့ မရအောင်လည်း ပိတ်ထားကြပုံ ရတယ်။ နတ်ကတော် မည်းကြီးကလည်း နည်းနည်းမှ သူ့ကို အလစ်မပေးဘူး။ ဆိုင်းသံနဲ့ ခြေကလေး ထိုးလိုက် ခါးကလေး ဆတ်လိုက် လုပ်နေပေမဲ့ သူ့ကို လက်ထဲက ပန်းစည်းနဲ့ ညွှန်ပြီး ညွှန်ပြီး ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေတုန်းပဲ အဲဒီ နတ်ကတော်ကြီးက ဆိုင်းထောင့်မှာ ထိုင်နေတဲ့ နောက်ကနားစီး တစ်ယောက်ကို မျက်ရိပ် လှမ်းပြလိုက်တယ်။ အဲဒီ တစ်ယောက်ကလည်း နဂိုတည်းက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေပုံပဲ။ အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဗောင်းတော်စ ရှည်ရှည် တစ်ခုဆွဲပြီးထလာတယ်။ ဒီအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကရင်းနဲ့ မေမ့နီနဲ့နတ်ကတော်ကြီးနား ကပ်လာတာ။ အဲဒီ လူ ထလာတာ တွေ့တော့ မေမ့နီနောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်ပြီး ထွက်ဖို့လုပ်ကြည့်တယ်။ မရဘူး။ သူ့နားက မိန်းမကြီးတွေ ပိတ်ထားတယ်။ သူတို့ဖြစ်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ကျွန်တော် ရပ်နေတဲ့ နေရာက နတ်စင်ရဲ့ ဟိုဘက်ထောင့် သည်ဘက်ထောင့်။

နောက်မှ ထလာတဲ့ တစ်ယောက်က မေမ့နီနား ရောက်သွားပြီ။ နတ်ကတော် နှစ်ယောက်ပုံစံကြည့်ရတာ ကိုကြီးကျော်နတ်ပူးနေပုံ လုပ်ထားသလိုပဲ။ သူ့အဖော် တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာတော့ နတ်ကတော်မည်းကြီးက နည်းနည်း ပိုအတင့်ရဲလာတယ်။ မေမ့နီနား ဖျတ်ဆိုကပ်ပြီးလက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခဲဖမ်းကိုင်လိုက်တယ်။

နောက်တစ်ယောက်က သူ ယူလာတဲ့ ဗောင်းတော်စနဲ့ မေမွန်လက်ကို ပတ်မလို့ လုပ်တော့...။

မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ခုခုလုပ်ရှားရတော့မယ်။ ဒါနဲ့...

‘ဟိုင်းရား...’

ကျွန်တော် အကျယ်ကြီး အော်ထည့်လိုက်တယ်။ စင်ထောင့်စွန်း တစ်ခုကို နင်းပြီး အားယူ ခုန်ထည့်လိုက်တာ စိတ်ဆောင်နေလို့လား၊ နတ်သမီးလက်ကို သူများ ဆွဲလို့ ဒေါပွနေလို့လား မသိဘူး။ အမြင့်ကြီး မြောက်တက်သွားပြီး သူတို့နားမှာ လေးဘက်ထောက်လျက် ကုန်းကုန်းကြီးဝန်းခနဲ ကျသွားတယ်။

‘ပလုတ်တုတ်’

ဘာကြီးမှန်း မသိဘူး။ ရုတ်တရက် သူတို့နား ကျလာလို့ နတ်ကတော် နှစ်ယောက် လန့်သွားတယ်။ မေမွန် လက်ကို ဆွဲထားတာလည်း လွတ်သွားပြီ။ ဆိုင်းဝိုင်းကလည်း ခဏ ရပ်သွားတယ်။ ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေလည်း ဟာခနဲ။ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း နေလို့မဖြစ်ဘူး။ နောက်ကျွမ်း တစ်ပတ်ပစ်လိုက်ပြီး စင်အလယ်ဘက် နေရာရွှေ့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လေးဘက်ထောက်လျက်ပဲ နတ်ကတော် နှစ်ယောက်ဘက် မျက်နှာမူရင်း ဝေါင်းခနဲအော်လိုက်တယ်။ ကဲလာစမ်း။ ငါ့နတ်သမီးလက် ဆွဲတဲ့ နတ်ကတော်မည်း။ နင်က ကိုကြီးကျော်ဆို ငါကစီးတော်ကျားပေါ့။

ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က ကျား ကျားနဲ့ ထအော်တယ်။ ပရိသတ်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားပြီး လူနည်းနည်း ပိုအံ့လာသလိုပဲ။

နတ်ကတော် မည်းကြီးနဲ့ သူ့အဖော်က ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်တယ်။ အကတော့ မပျက်ဘူး။ သူတို့လည်း ဒါမျိုး အတွေ့အကြုံရှိဖူးပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နတ်သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ မျက်မှန်နဲ့ သရီးကွာတာနဲ့ ကျားကိုတော့ မြင်ဖူးပုံမရဘူး။ တစ်ယောက်က စင်ထောင့် အထိ ကရင်းနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားတယ်။ နတ်ကတော်မည်းကြီးကတော့ ကျွန်တော့်နား ကပ်မလာဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက

အကဲခတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဟိုခုန် သည်ခုန် လုပ်ရင်း သူ့မျက်လုံးကို တည့်တည့် ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူတို့ ဆိုင်းဆရာ အုပ်စုက လူလည်တွေပဲ။ ချက်ချင်းပဲ နတ်ဆိုင်းပြောင်းတီးတယ်။ အဆိုသမား တစ်ယောက်တောင် ဝင်ပါလာသေး။ ‘သောက်တော်ရေ ဘူးရယ်နဲ့မှ အိုမကွာ အိုမကွာ ...’ တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ပရိသတ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ ကျွတ်စိ ကျွတ်စိ ဖြစ်နေပြီ။ မေမွန် ဘယ်ရောက် သွားပြီလဲ။ ကျွန်တော် မကြည့်အားတော့ဘူး။ အရေးထဲ ဘောင်းဘီအိတ် ထဲက ဖုန်းက ထမြည်နေသေး။ ရှိစေတော့ကွာ။

နတ်ကတော် မည်းကြီးက စင်ပေါ်က Red Lable တစ်လုံး ကောက်ဆွဲ လိုက်တယ်။ သူကိုင်ထားပုံက ပုလင်းခေါင်းဘက်က။ လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်လို့ကောင်းတဲ့ အနေအထား။ အက မပျက်ဘူး။ ကျွန်တော့်နား ကပ်လာတယ်။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။

မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ မြရိပ်ညိုဟိုတယ်မှာ ခင်ဖူးတဲ့ Dancer သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို သွားသတိရတယ်။ Underground Dancer တစ်ယောက်။ နတ်ကတော်မည်းကြီး ကျွန်တော့်နားရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော် ခူးနှစ်ဖက်နဲ့ လေးဘက်ထောက်နေရာက ဆတ်ကနဲခြေဖျားတွေနဲ့ ပြောင်းထောက်လိုက်တယ်။ သူကနေရင်း ကျွန်တော့်နား ရောက်လာတယ်။ လက်ထဲက ပုလင်းကို သူ အမြှောက်မှာ ...

ကျွန်တော် ညာလက်တစ်ဖက်ပဲ ထောင်ပြီးတော့ ခါးကို ဖြတ်ခနဲ လိမ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ခြေထောက် နှစ်ချောင်း ဝီခနဲ မြှောက်တက်သွားတယ်။ တစ်ချောင်းက သူ့လက်ထဲက ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ဖို့ မြှောက်ထားတဲ့ အရက်ပုလင်း။ တစ်ချောင်းက သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို။

ပုလင်း ကျော့သံ ခွမ်းခနဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ သူခါးကော့ချလိုက်လို့ မျက်နှာကိုတော့ မထိလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမျက်နှာမူလျက်ပဲ လေးဘက်ထောက်ပြန်ကျတယ်။ သူ့မျက်နှာမည်းကြီး နောက်ဆုတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မဲ့ပြုံး ပြုံး ပြလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲကတော့ ကျေးဇူးတင်တယ် Dancer သူငယ်ချင်း။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ...

ဝုန်းခနဲ ဆိုင်းဝိုင်းကြားထဲက လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာတယ်။ သူတို့ဘက်က စီးတော်ကျား...။ ပရိသတ် ဝေါခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ နတ်ကတော်မည်းကြီး မသိမသာ နောက်ဆုတ်သွားပြီ။ ဆိုင်းသံက မိန်းမောင်းဆန်ချင်လာတယ်။ သူတို့ကျားက စင်ပေါ် ရောက်တာနဲ့ တုံ့ဆိုင်းမနေဘူး။ ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ဆီ ခုန်ဝင်လာတယ်။ နတ်ပွဲမှာ ကတဲ့ အကွက်မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင် လက်ဝှေ့သမားပဲ။ ခူးတံတောင် တစ်စုံနဲ့ ပစ်ဝင်လာတယ်။ မြန်မာ့လက်ဝှေ့မှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါစေလိုမဲ့ထွက်လိုက်တယ်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းက စင်ပေါ်က ထွက်ကျသွားတယ်။ ဟိုကောင် သေခြင်းဆိုး ကလိမ်ခြုံစီးတော်ကျားရဲ့ ခူးက ကျွန်တော့်တယ်လီဖုန်းပေါ် တည့်တည့်ကျတော့ ...

‘ဈာတ်’

သွားပါပြီဗျာ။ Nokia Hand Set တစ်လုံး။

တွေးလို့မှ မဆုံးသေးဘူး။ အုန်းခနဲ ကျွန်တော့်ကျောကို လာမှန်တယ်။ နတ်အုန်းသီး နှစ်လုံး။ တစ်လုံးက အုန်းစိမ်း၊ တစ်လုံးက ရွှေအပြည့်ချထားတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နတ်ကတော်မည်းနဲ့ နောက်တစ်ယောက် ပိန်စောက်စောက် နတ်ကတော်။ ကျွန်တော့်ကို စပ်ဖြီးဖြီးနဲ့ ကြည့်လို့။ ကျွန်တော့်ကျော တော်တော် အောင့်သွားတယ်။ ပရိသတ်ကလည်း မကျေမနပ်သံ တချို့ ထွက်လာတယ်။

နတ်ပွဲတွေမှာ စီးတော်ကျားဟာ အုန်းစိမ်းကို သွားနဲ့ ကိုက်ပြီး ဖြန်းခနဲ အခွံဆွဲခွာပြတဲ့ အကွက်ပါတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ စီးတော်ကျားက အုန်းသီး ကိုက်ထွက်လာတတ်သလို ကျားထွက်ပြီးမှ တစ်ယောက်က အုန်းသီး လှမ်းဆက်တာမျိုး လည်း တွေ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ကျားကို အုန်းသီးနဲ့ ထုတာမျိုး တော့ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မကြုံ ဖူးဘူး။ ဒါဒင်းတို့ သက်သက်လုပ်တာ။ ကျွန်တော် တော်တော်ဒေါသထွက်လာတယ်။

တကယ့် နတ်ထိန်း၊ နတ်နေ၊ နတ်ဝင်သည်တွေနဲ့ ကနားကြီးပွဲ စစ်စစ်တွေမှာ စီးတော်ကျားဟာ အင်မတန် ပညာပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ရပ်ကွက် နတ်ပွဲမျိုးကတော့...။

သူတို့ သုံးတတ်တဲ့ အုန်းသီးမျိုး ဘယ်လိုလုပ်ထားတယ်၊ တော်ရိလျော်ရိ
စီးတော်ကျားဟာ ဘာလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပြီးသားပါ။ သူတို့သုံးတဲ့ အုန်းသီးက
ခွာပြီးသား။ အညှာတွေ ဘာတွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်တတ်ပြီး တစ်နေရာမှာ သော့ချက်
တစ်ခုလုပ်ပြီး ဆင်ထားတယ်။ ပရိသတ်က ကြည့်ရင်တော့ တကယ် မခွာရသေးတဲ့၊ ဓားနဲ့
ခုတ်ခွာရင်တောင် ခွာရခက်တဲ့ အုန်းသီး အစိမ်းကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ Neckကို
သိရင်စီးတော်ကျား လုပ်တဲ့သူ အတွက် လွယ်လွယ်လေး၊ ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ခွာလိုက်။ မြန်းခနဲပဲ။
ကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ကလည်း စီးတော်ကျားနဲ့ လုံးထွေးနေတဲ့
အုန်းသီးကိုလာကိုင်ကြည့်လို့မှမရတာ ။ စီးတော်ကျားကြီးလုပ်သမျှ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ရတာ
ပေါ့။

အခုတော့ ပြဿ နာဖြစ်ရော။ ကျားကနှစ်ကောင်။ အုန်းသီးက နှစ်လုံး။
သူ့ကျားနဲ့ သူ့အုန်းသီးကတော့ အိုကေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နတ်ကတော်ကြီးကို စောင့်ကန်ဖို့ ကြိုး
စားတဲ့ သရိုးကွာတား ကျားတစ်ကောင် ထပ်ရောက်လာတော့ သူတို့လည်း ပညာပြုပြီပေါ့။

ကျွန်တော် စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ပြီး သူတို့ကျားကို ရင်ဆိုင်လိုက်တယ်။ သူတို့
ကျားကပြုံး စိမ်း။ ကျွန်တော် ဘယ်အုန်းသီး ကောက်ဆွဲမလဲ။ ဆွဲစမ်း။ မှာ :လို့ ကတော့
မင်းနာပြီ။ ဝင်လိမ်တယ် ဆိုပြီး ဝိုင်းရိုက်မှာ ။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေကြတယ်။

ကျွန်တော် ကျားကို ပြုံး ပြလိုက်တယ်။ စဉ်းစားမနေဘူး။ အုန်းသီးစိမ်းကိုပဲ
အညှာက ဖမ်းကိုက်လိုက်တယ်။ ကျား မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ နတ်ပွဲကြည့်နေကျ အချို့ က
တကယ်ဝင်နေတာဟဲ့ ဘာညှာအသံထွက်လာတယ်။ ရိုးရာ မလေ့လာထားတဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့
ခေတ်လူငယ် တစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတဲ့ ကျားမှာ သွားပြီ။ နတ်ပွဲတွေမှာ
ကျားဝင်တယ်ဆိုပြီး အရက်ဝင်ဝင်လိမ်သောက်တတ်တဲ့ ချာတိတ်တွေကို ထောင်ဖမ်းနေကျ
သူတို့ထောင်ချောက် ပျက်သွားတယ်။ ဘယ်သူမဆို ရွှေချထားတဲ့ နတ်အုန်း ခန့်ခန့်ကြီးနဲ့
သာမန် အုန်းသီးစိမ်း တစ်လုံးချပေးရင် နတ်အုန်းပဲ ဖမ်းကိုက်မှာ ။ အဲဒါဆို ဒုက္ခရောက်ပြီမှတ်။
ဒါပေမဲ့ အခုကျ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ဆင်ထားတဲ့ အုန်းသီးစိမ်းက
ကျွန်တော့်ပါးစပ်ရှေ့မှာ ။ သူတို့ စီးတော်ကျား မျက်နှာမှာ ဝင်လုရကောင်းနိုး၊

ဒီအတိုင်းကြည့်နေရ ကောင်းနိုးတွေဝေနေတယ်။ သူထပ်မှာ ပြန်ပြီ။

ကျွန်တော် အချိန်မဆွဲပါဘူး။ ကျားလို လေးဘက်ထောက်ရင်း အုန်းသီးနဲ့ ကစားသလို ဟိုဘက် သည်ဘက် တစ်ချက် လိုမဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ တွေ့ပါတယ်။ ဆင်နည်း လေးငါးမျိုး ထဲက ခပ်ရိုးရိုး အညှာလက်ယှက် တပ်ထားတာပါ။ ကျွန်တော် ကြွက်မြီးတန်းနဲ့ အုန်းသီးအညှာအောက်ကို လက်ခလယ်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သော့ချက် Key နေရာကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်လိုက်ပြီး ထလည်းခုန် လက်နဲ့လည်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့ ပရိသတ်ဝေါခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အုန်းသီးခွံ သုံးပုံတစ်ပုံက တန်းလန်း။ အုန်းသီးစိမ်းက လိမ့်ထွက်သွားတယ်။ ဒီတစ်ချက်က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒီတစ်ချက်မှာ မကွာရင် အရှက်ကွဲပြီသာမှတ်။ ကျွန်တော် အုန်းခွံကို ထွေးထုတ်လို့ လှည့်ပတ်လူးလိမ့်လိုက်ရင်း သူတို့ကို ချီးကျူး မိတယ်။ သူတို့ ဝီရိယရှိသလို သပ်လည်း သပ်ရပ်ပါတယ်။ အုန်းသီးစိမ်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဒီမနက်မှ ဆင်ထားပုံပဲ။ နတ်ကတော် မည်းကြီးကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပျော့သွားပြီ။ သူ့စီးတော်ကျားလည်း ဘယ်အချိန်က ပြန်ဝင်သွားလဲ မသိဘူး။ ဆိုင်းသမားလည်း အချိုး ပြေနေပြီ။ နတ်ချင်းကိုပဲ ပုံမှန် ပြန်ကြွေအောင်တီးနေတယ်။

ကနားပေးနေတဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံတွေ အထပ်လိုက် ထုတ်ပြီး နတ်ကတော်မည်းကြီး လက်ထဲထည့်လိုက်တာ ကျွန်တော်တွေ့တယ်။ သူပိုက်ဆံတွေ အထပ်လိုက်ကိုင်၊ အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဟန်မပျက်ကဖို့ စင်ရှေ့လျှောက်လာတယ်။ ပရိသတ်လည်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် နတ်ကျားဝင်တယ်ဆိုပြီး လာ လာကြည့်တာ တော်တော်အံ့သွားတယ်။ တချို့ မိန်းမကြီးတွေ ပိုက်ဆံတွေလာလာခေါက်ပြီး ပစ်တင်ကြတာ စင်ပေါ်မှာ ပွဲလို့။

နတ်ကတော်မည်းကြီးက ကျွန်တော့်နားမှာ ကရင်းအရက်တိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြီး မသောက်တတ်ဘူးလို့ ပြောတော့ အံ့သြပုံရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကနေရင်းပဲ ကျိတ်မေးတယ်။ ဘယ်မှာ ကဖူးတာလဲတဲ့။ ကျွန်တော်ဘာမှ

ပြန်ပြောမနေတော့ဘူး။

ရန်ကုန် အစွမ်းတိုး၊ မန္တလေးက ဦးဝင်းမောင်တို့၊ မြင်းခြံက ဦးစိုးဝင်းတို့ကို ကျွန်တော် နည်းနည်း လေ့လာဖူးတာ မပြောတော့ပါဘူး။ တကယ့်အထင်ကရ နတ်နေကျော်ကြီး တွေပါ။

ကျွန်တော့်မှာ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့ အလေ့အထ လုံးဝမရှိပေမဲ့ တစ်ခုခုကို ဗဟုသုတအနေနဲ့ လေ့လာရင် သေချာလုပ်တတ် မှတ်သားတတ်တဲ့ အကျင့်ကိုတော့ ဒီနတ်ကတော် မည်းမည်းကြီးသိအောင် ပြောမနေတော့ပါဘူး။ ပြောလည်း နားလည်မယ့် ဟာမျိုး မှမဟုတ်တာ။ ပရိသတ်ထဲမှာ မေမ္ဇန့်ကိုမတွေ့တော့ပါဘူး။ အားလုံးကလည်း သူ့ကို မေ့သွားလောက်ပါပြီ။ ကောင်းပါတယ်။ ဒီကောင်မလေး စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုကလွတ်သွားရင် ပြီးတာပဲ ကျွန်တော်ကတော့ နတ်ပွဲပြီးတဲ့ထိ အုန်းသီးနဲ့ အထုခံရတဲ့ကျောက အောင့်တုန်း။

ဖိနပ်တစ်ရန် ဆုံးတယ်။ Hand Set တစ်လုံး ကွဲသွားတယ်။ မကြီးသိရင် အဆူခံရဦးမှာ ။ ကျောကုန်းကလည်း အောင့်တောင့် အောင့်တောင့်နဲ့။

လူကလည်းချွေးတွေ သံတွေရွဲလို့။ စုတ်ပြတ်နေပြီ။

ကံကောင်းလို့ ဝိုင်းရိုက်မခံရတာ ။ သူငယ်ချင်းဆီလည်း ပြန်မသွားဖြစ်တော့ဘူး။

နတ်ပွဲထဲက ကျွန်တော်ထွက်လာတဲ့ တစ်နေရာမှာ သူစောင့်နေတာတွေ့တယ်။ မျက်နှာက မချိုမချင်နဲ့၊ ကျွန်တော် မျက်မှောင့်ကုတ်ပြီးသူအနားရောက်သွားတော့ ပြုံး စိစိနဲ့ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ‘စီးတော်ကျားကြီး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’ တဲ့။

ကျွန်တော် အားလုံးမေ့ သွားပါပြီ။ အရမ်းကိုချစ်စရာ ကောင်းတဲ့နတ်သမီးလေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားနဲ့အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရတာ သိပ်မသက်သာပါလား ဟရီ။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကားစီးဖို့ ကျွန်တော်မငြင်းတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ဖိနပ်မှ မရှိတော့တာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိမ်ပြန်လို့ လမ်းမှာ သံစူးနေရင် ဒုက္ခ။

နတ်သမီး ပန်းရထားက တူးဒိုး အနက်ရောင်လေးပါ။

အားနာပါးနာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တက်စီးလိုက်တယ်။

(၇)

သူကားမောင်းတာ တော်တော်မြန်တယ်။ နည်းနည်းလည်း ရမ်းကားသလိုပဲ။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးတော့ ဒီလောက်မောင်းဖို့ မကောင်းဘူး။ နောက်ပြီး ရန်ကုန်က ကားတွေကို
ဩစတေးလျာက ကားတွေလိုများ မှတ်နေလား မသိဘူး။ ကြုံတုန်း ပါးစပ်ဟတော့
သူကရုတ်တရက်

‘လင်းလွန်းက ဘယ်ကိုလာတာလဲ’

ကားမောင်းနေရင်း ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ မေးတယ်။

‘သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အိမ်’

‘ကိစ္စရှိလို့လား’

‘.....’

ကျွန်တော် ပြန်မဖြေတာ သူ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံး
ထောင့်မှာ တွေ့လိုက်ပေမဲ့ ခပ်တည်တည် ရှေ့ကိုပဲကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူထပ်မေး တယ်။

‘မတွေ့ခဲ့ရသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘အင်း’

သူ ရုတ်တရက် လမ်းဘေး ထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်လို့ သူ့ကို
လှည့်ကြည့်တော့

‘သူငယ်ချင်း အိမ်ကိုလိုက်ပို့မယ်လေ’

‘ဟုတ်လို့လား’

သူမယုံသလို ခေါင်းလေးငဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ပြုံး

လိုက်ပြီး

‘တကယ်ပါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူစုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုဒီကောင့်ကို သွားပြောပြမလို့၊ ကျွန်တော်ရောက်တော့ သူကအိမ်မှာ မရှိဘူး’

‘ဘာကိစ္စလဲ’

မေးပြီးမှ သူ့မျက်နှာ ပြောင်းသွားပြီး

‘Sorry စပ်စုတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့၊ တော်ကြာ ကျုပ်ကြောင့် တစ်ယောက်ယောက် ထိခိုက်သွားမှာ စိုးလို့’

စိတ်ကောင်းတော့ ရှိသားပဲ။ ဒီကောင်မလေးက။

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ တကယ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ သာမန်ကိစ္စ တစ်ခုပါ’

‘ ဝုဏ္ဏ၊ ပြီးရော’

သူ့ကျေနပ်သွားပုံ ရတယ်။ ပြန်မောင်းထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထိပ် ရောက်တော့ ကျွန်တော် ပြတ်လမ်းက သူ့ကွေ့ချတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက်က လမ်းမြှောင်တွေနဲ့ အကွေ့အကောက်များ တယ်။ နောက်တစ်လမ်း ထပ်ကွေ့တယ်။ လိုအပ်တာထက် နည်းနည်း ပိုမြန်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တယ်။ နောက်တစ်လမ်း ကွေ့ရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို ပြောမလို့လုပ်တုန်း

‘ကျွီ’

‘ဒုန်း ... ခလွမ်း’

နောက်ကျ သွားပါပြီ။ သူက ကားကို တိခန့်ရှောင်ပြီး အချိန်မီရပ်လိုက်ပေမဲ့ ဟိုဘက်ကမရပ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဘက်က ဘေးမှန်တစ်ခုကို ဝင်တိုက်ပြီး သူ့ဟာသူ မှောက်ရော။

ဆိုက်ကားကြီးက မှာ က်လို့။ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီးက

လမ်းဘေးမြက်တောထဲမှာ ကားရားကြီး။ ပုဆိုးကြီးက လန်လို့။ ကားဘက်မှန် တစ်ဖက်လည်း ပြုတ်ထွက်သွားတာ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။

ကောင်မလေး တော်တော် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတယ်။ ပတ်ထားတဲ့ ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို မဖြုတ်ဘဲ တံခါး ဖွင့်ဆင်းမလို့ လုပ်သေးတယ်။ သူ့စိတ်ထဲ ဟိုကောင်ကြီး သေများ သေသွားပြီလားလို့ ထင်နေတဲ့ပုံပဲ။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချပြီး တံခါးဖွင့် ဆင်းလိုက်တယ်။ ပြဿ နာတွေ မပြီးသေးပါလား။ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီး အကြောင်းတော့ အကြောင်းသိမို့လို့ သိပ်တော့ စိတ်မပူပါဘူး။ ဒီကောင်ကြီးက ဟိုဟာဝင်တိုက် သည်ဟာ ဝင်တိုက်နဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသား။ ကံလည်းအရမ်းကောင်းတဲ့ ကောင်ကြီး။ တစ်ခါမှ ပွန်းပဲ့တာလေးလောက် ထက် မပိုဘူး။ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီး အရမ်းလုပ်သလောက် ကံကောင်းတတ်တဲ့ အကြောင်းက ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကြုံရင် ပြောယူနေရတဲ့ ကိစ္စ။

အခုလည်း ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် ဆင်းသွားတော့ လန်သွားတဲ့ ပုဆိုးကြီး ပြန်ပုံးပြီး ရူးရူးရှားရှားနဲ့ ကားနားလာတယ်။ ပထမတော့ ဆော်မယ့် နက်မယ့် ပုံမျိုး ။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့

‘ဟင် ကိုကျော်ထွန်း’

နောက် ကပျာကယာ သူ့ဆီ ပြေးလာတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး

‘ဟာ ဆရာမ ’

မေမ္ဗန်က သူ့အနား ရောက်သွားပြီး အလောတကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်သွားလဲလို့ ခူးတွေ တံတောင်တွေ လျှောက်လှန်ကြည့်တော့ အကောင်ကြီးက နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နဲ့

‘ဟာ ရတယ် ရတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေကျ ကျွန်တော် မတော်လို့နော်’

ဘာညာနဲ့ သူက တပြန် တောင်းပန်နေသေး။ အေးလေ။ ဖြစ်နေကျကလည်း သူကချည်း ဝင် ဝင်တိုက်နေတာကိုး။ မေမ့နိုင်ကတော့ တော်တော် စိတ်ပူနေသေးတယ်။ အနားရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလေး ငယ်ငယ်နဲ့ကြည့်ပြီး ဓာတ်မှန်တွေ ဘာတွေ သွားရိုက်ကြည့်ရအောင်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နှစ်ယောက်လုံးကို နည်းနည်းအမြင်ကတ်တာနဲ့ သူတို့နားသွားပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့

‘ဟုတ်တယ် ၊ ဓာတ်မှန်ရော၊ အီးစီဂျီရော၊ အာထရာဆောင်းရော ရိုက်ကြည့်မှ ဖြစ်မှာ ၊ တော်ကြာ Internal Bleeding တွေ ဘာတွေရနေရင် အရေးကြီးတယ်၊ ဒါ ယာဉ် တိုက်မှု ပဲ၊ ယာဉ်ထိန်း ခေါ်ပြီး ကားရော ဆိုက်ကားရော လိုင်စင် သိမ်းရမယ်’

အမှု ကြီးအောင် တမင် ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေဗျာ။ ဘယ်နှယ့်။ နှစ်ယောက်လုံး ဒီလောက် မြန်မြန် မောင်းကြရသလား။ ဘာမှအရေးတကြီးလည်း မရှိ။

Internal Bleeding (ကိုယ်တွင်း သွေးယိုစိမ့်မှု) ကိစ္စကို နားလည်တဲ့ ကောင်မလေးရာ နားမလည်တဲ့ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီးရော နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာလေးတွေ ငယ်သွားတယ်။ ဒေါ်ဆင်လိုပဲ ဆေးရုံ ဆေးခန်းပြရမှာ ကြောက်တဲ့ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီးက အရင် အသံ ထွက်လာတယ်။

‘အာ ... ကိုလင်းလွန်းကလည်း ကျွန်တော် တကယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဓာတ်မှန်တွေ ဘာတွေ ရိုက်မနေတော့နဲ့၊ ဆရာမ ကို အားနာစရာ’

မေမ့နဲ့ဘက် လှည့်ပြီး

‘ဆရာမ ကျွန်တော်ဆိုက်ကား မှာ က်နေကျ ရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုလင်းလွန်း သိတယ်၊ ကိုလင်းလွန်း ပြော... ပြောဦးလေဗျာ’

ကောင်မလေးက ဘာမှ မပြောဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာငယ်တဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီးက ကျွန်တော့်နားရောက်လာပြီး ပြောပြပါဦးဗျာလို့ လက်ကုတ်လိုက်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လှည့်ပတ်ပြလိုက်၊ တကယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျာ လုပ်လိုက်နဲ့ ဆေးခန်း ရောက်မှာ ကြောက်လို့မှော က်နေတဲ့ သူ့ဆိုက်ကားတောင် သွားပြန်မထောင်ဘူး။

ဖြေရှင်းနေတာ။ အမှန်က ဘာမှရေးကြီးခွင့်ကျယ် မဖြစ်တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

ကားနဲ့ကလည်း နှစ်ယောက်လုံးမြန်လို့ သေချာတိုက်မိလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဘေးနဲ့ပွတ်ပြီး ဆိုက်ကား မှာ က်သွားတာ။ ကျွန်တော်ရယ်ချင်လာတာနဲ့ ရယ်လိုက်မိတယ်။
နောက်မှ မျက်နှာငယ်အားငယ်နေတဲ့နတ်သမီးလေးကို

‘မေမ့န် သူက ဒီလိုပဲ၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ဝုန်းခိုင်းကြပြီး မှာ က်နေကျ
အခုလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခါတိုင်းလည်း သူဒီလို ခဏ ခဏ ဖြစ်တာ၊ ခင်ဗျား ကားမောင်း
မြန်လို့ ကျွန်တော် သတိပေးမလို့ ပါးစပ်ဟတုန်း ဖြစ်ရော၊ သိပ်အရမ်းကြီး စိတ်မပူပါနဲ့၊
လိုအပ်ရင်တော့ ဆေးခန်း သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးပါတယ်၊ နေ့တိုင်း
တွေ့နေတာ၊ ကျွန်တော် မြင်နေ သိနေရတာ ပဲ၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒေါ်ဆင်နဲ့
ဆေးခန်းလာတော့ သူ့ဆိုက်ကားနဲ့လေ၊ သူလည်း ပါလာတယ်လေ၊ နာမည်က
ကိုထွန်းအောင်ကျော်တဲ့’

ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက လုံးဝစိတ်မချဘူး၊ ထွန်းအောင်ကျော်ကို
အရမ်းစိတ်ပူနေတာ။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ထွန်းအောင်ကျော်ကြီးကို ကားပေါ်တင်ခေါ်၊
သူ့ဆိုက်ကားကြီးကို နီးရာအိမ် ကျွန်တော် ဝင်အပ်ခဲ့ပြီး ကောင်မလေးအလိုကျ
ဆေးခန်းသွားကြရတယ်။ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီးကတော့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတဲ့အဆုံး
အားနာနာနဲ့ ဆေးခန်းကို ကြောက်ကြောင်ရွံ့ရွံ့ လိုက်ပြရတယ်။ ဆေးခန်းပြပြီး ၊
ဓာတ်မှန်တွေ ဘာတွေရှိက်ပြီးလို့ ဘာမှမဖြစ်တာ သေချာတော့မှ သုံးယောက်သား
ကားဘက်မှန် လိုက်ရှာပြီး နောက်ဆုံး ပတ္တမြားဈေးထဲက ကျွန်တော့်အသိ
တစ်ယောက်ဆိုင်မှာ ရတာ နဲ့ ဝယ်တပ်လိုက်ရတယ်။

တစ်မျိုး တော့ ကောင်းပါတယ်။ နတ်သမီးရော၊ ထွန်းအောင်ကျော်ကြီးရော နည်း
နည်းတော့ မှတ်သွားကြတာပေါ့။ နောက်ဆိုနှစ်ယောက်လုံး သိပ်ဝုန်းခိုင်းကြကြတော့ မှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ မျှော်လင့်ရတာ ပဲ။

အဲဒီ နေ့က ...

ညနေစောင်းသွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း လုပ်စရာကိစ္စလေးတွေ မလုပ်ဖြစ်လိုက်ဘူး။

လူကိုမောသွားတာ ပဲ။ နတ်သမီးခမျာလည်း တော်တော်ပင်ပန်းသွားရှာပုံရတယ်။

သနားစရာပါ။ မျက်နှာလေး နှမ်းပြီး ပြန်သွားတယ်။ ပြန်ခါနီး ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးလေးတွေ ဝင့်ပြီး ပြောသွားသေး ...

‘လင်းလွန်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ တဲ့။

ရပါတယ် ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော့်အတွက် မထူးတော့ပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးမှကိုး။

လှတော့ လှတာ အမှန်ပဲ။

နတ်သမီးလား။

ဒါမှမဟုတ် Black Magic Witch တစ်ယောက်ပဲလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ...

ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်နေတာပဲ။

(၈)

နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောကြီးပဲ။ အစ်မတော် ဘုရားတောင် ဆိုင်မသွားရ သေးဘဲ အချိန် ကျွန်တော် အိပ်နေတုန်း အတင်းလာနှိုးတယ်။

‘ဟဲ့ သားငယ်... ထ ... ထ ထစမ်း’

‘ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ မကြီး၊ မီးလောင်လို့လား’

အလန့်တကြား လာနှိုးတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြူး တူးပြတ် မေးမိတာ။ မကြီးက

‘ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နင်ကလည်း မပြောကောင်း မဆိုကောင်း နေသည့်

ရောက်နေလို့ဟဲ့’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘မေ့မှန်နန္ဒနဲ့ သူ့အဒေါ် အန်တီကြွယ် လာလည်တာ’

‘အာ မကြီးကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်တုန်း၊ မကြီး နေညံ့လိုက်ပေါ့
အစောကြီးရှိသေးတာ’

ကျွန်တော် ပြန်ခွေဖိုလုပ်တော့ မကြီးက စောင့်ကို အတင်းဆွဲခွာပြီး

‘နင့်ကိုလည်း မေးနေတယ်၊ ထစမ်းဟာ၊ ငပျင်းရဲ့ မျက်နှာသစ်စမ်း၊

နည်းနည်းပါးပါး သွားစကားပြောလိုက်ဦး’

မရတော့ပါဘူး။ ပွစိ ပွစိနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အိပ်ရာက ထရတယ်။

‘လူတွေဟာ အဲဒါခက်တာပဲ၊ စောစောစီးစီး သူများ အိပ်နေမှန်း မသိ ဘာမှန်း
မသိ အတင်းလာလည်ကြတော့တာပဲ’

‘ဟဲ့ ကောင်လေး၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းဟယ်၊ ငါစိတ်ညစ်တော့တာပဲ၊

အောက်ထပ်က ကြားသွားဦးမယ်၊ သွား.... သွား... မျက်နှာသစ်ပြီးဆင်းလာခဲ့’

မကြီး ကျွန်တော့်ကိုမာန်မဲပြီး ပြန်ဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သွားတိုက်

မျက်နှာသစ်ရင်း နာရီကိုကြည့်မိတော့ ခုနစ်နာရီပဲ ရှိသေး။

နေညံ့ခန်းထဲ ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့ ၉။၉။၀၀ အန်တီကြီးတစ်ယောက်နဲ့

ဘေးမှာ သူ။ မြတ်စွာ ဘုရား။ တယ်လုနေပါလား... ကောင်မလေးက။ သူ့အနားမှာ

ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေတဲ့ ဒေါ်ဆင်ကြီးကို အမွေးတွေ သပ်ပေးနေရာက ကျွန်တော့်ကို မချီ

မချဉ်ရပ်နဲ့ တစ်ချက်မော့ကြည့်တယ်။ မကြီးက သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ အန်တီကြီးနဲ့

စကားလက်ဆုံကျလို့။ ကျွန်တော် မကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့

အန်တီကြွယ်ကို မကြီးက မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ သူ့အဒေါ်ကလည်း ခပ်ချောချောပဲ။ သူတို့က မျိုး

ရိုးလိုက် ချောကြတာ ထင်ပါရဲ့ ။ မကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ...

‘အန်တီကြွယ်က ဒီနေ့ ငါနဲ့ ဆိုင်လိုက်ခဲ့မလို့တဲ့၊ မေမ့န်က ကားသွားပြင်စရာ ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါ နင် အဖော်လိုက်သွားပေးလိုက်’

ဗုဒ္ဓေါ...ဒီနေ့လည်း တစ်နေ့ကုန်တော့မယ် ထင်တယ်။ မကြီးက သူ့ဘက်လှည့်ပြီး

‘မေမ့န် ညီမလေး၊ ဒီကောင်က မငြိမ်းရဲ့ မောင်လည်း ဟုတ်တယ်၊ သားဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အားမနာနဲ့ ခေါ်သာသွား၊ ဝပ်ရှော့မှာ က ယောက်ျားလေးတွေ များ တော့ သူပါရင် ညီမလေး အဆင်ပိုပြေမှာ ၊ ဒီကောင်က စပ်စပ် စပ်စပ်နဲ့ အကုန်သိတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မ’

အတိုင်အဖောက်ကို ညီလို။ ကောင်မလေးကြည့်ရတာ နည်းနည်းမှ အားနာမယ့်ပုံလည်း မရဘူး။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းပဲ ချလိုက်တော့တယ်။ အဲဒီ တုန်းမှာ ပဲ မကြီးရဲ့ ဆိုင်က ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အိမ်နောက်ဖေးကနေ ထမင်းချိုင့်တွေ၊ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေနဲ့ ထွက်လာတယ်။ အန်တီကြွယ်က မကြီးကို

‘သွားတော့မလား ငြိမ်းရေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်တီကြွယ်’

‘သားငယ် မကြီးတို့ အရင် သွားနှင့်မယ်၊ ဒီနေ့ ခြံရှင်းဖို့ ဦးလေးအုန်းကို ခေါ်ထားတယ်၊ နင်တို့သွားရင် ဒေါ်ဆင်ကို အပြင် ထုတ်ပေးခဲ့၊ ဦးလေးအုန်း သူ့ကိုထမင်းကျွေးလို့ ရအောင်’

မေမ့န်ဘက်လှည့်ပြီး

‘ညီမလေး မမတို့ သွားနှင့်မယ်နော်၊ ညနေ အန်တီကြွယ်ကို လာမကြိုနဲ့သိလား၊ မမ ပြန်ပို့ပေးမှာ ၊ သွားပြီနော်’

အန်တီကြွယ်က သူ့တူမသူနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို

‘သားရေ အားတော့နာပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီတို့လည်း ရင်းနှီးတာဆို ဒီလူတွေပဲ ရှိတော့’

‘ဟား ရပါတယ် အန်တီ၊ အားမနာပါနဲ့.’

‘အေး အေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ၊ မေမ့န့် သမီး အန်တီ လိုက်သွားနင့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူတို့ထွက်သွားကြတာကို ခြံတံခါး လိုက်ပိတ်ပေးပြီး

ကျွန်တော်ပြန်ဝင်လာတော့ သူက

‘အင်္ကျီ သွားလဲလိုက်ဦး’

‘ဟင်’

‘အင်္ကျီလဲလိုက်ဦးလို့၊ ပြောင်းပြန်ကြီး ဝတ်ထားတယ်၊

အိပ်ချင်မူးတူးထလာရတယ် ထင်တယ် ’

ပြုံး စိစိနဲ့ သူပြောမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်တော့ အဲ ဟုတ်သား ဟ။

ကျွန်တော့်တီရှပ် ဇောက်ထီးကြီး။

‘အဲ ဟုတ်သား၊ ဒါဆို ခဏစောင့်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရေပါ ချိုး လိုက်ချင်လို့’

‘ရပါတယ် ချိုး ပေါ့’

နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခပ်တည်တည်ပဲ

အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့တယ်။ သူက အောက်ထပ်မှာ ဒေါ်ဆင်နဲ့ဆော့လို့။

(၉)

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ် ရောက်တော့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

‘ခင်ဗျား ကား ဘာဖြစ်တာလဲ’

သူ မဖြေဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးတယ်။

‘မနုက ကွဲသွားတဲ့ Hand Setပါလာလား’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကား ပြင်စရာရှိတယ်ဆို’

‘ကွဲသွားတဲ့ Hand Set ပြင်စရာရှိတယ်ဆို’

‘အင်း ...ပါလာတယ်’

‘ပါလာရင် ပေး’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

သူပြန်မဖြေဘူး။ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ထွက်လာကာစ လမ်းထိပ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ကားရပ်ပြီးတော့ သူ ကျွန်တော့်ဘက် ခပ်တည်တည်နဲ့ လှည့်လာပြီး လက်ကလေးဖြန့်တယ်။ လျှာရှည်မနေတော့ပါဘူး။ Screen နဲ့ Key Pad ကွဲသွားတဲ့ ကျွန်တော့် Hand Set ကိုပဲ ထုတ်ပြီး လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက သူ့ကားလိုက်ပြင်ပေးပြီးမှ တစ်နေရာမှာ ဆင်းနေခဲ့ပြီး ဖုန်းသွားလဲမလို့။ ကျွန်တော့်ဖုန်း ယူပြီးတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားတယ်။ နောက် ကျွန်တော့်ဘက်ကို လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးက တံခါးကိုဖွင့်ပြီးတော့

‘ကားကို လင်းလွန်း မောင်းကြည့်ပေး’

ဘာလဲ ညာလဲ လျှောက်ပြောနေရင် အချိန်ကုန်ရုံပဲ ရှိမှာ ။ မပြောတော့ဘူး။ နောက်ပြီး မောင်းကြည့်လိုက်မှ သူ့ကားဘာဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမျိုး သွားပြင်သင့်တယ် သိမှာ ။ လူချင်းလဲပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်မောင်းထွက်လာကြတယ်။ သူက ဘာမှ မပြောဘူး။ ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေရင်း ကျွန်တော့် Hand Set ကိုတစ်စစ ဖြုတ်ကလိပြီး ပါလာတယ်။ နည်းနည်းမောင်းကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့ကားက ရှေ့ခူးဆစ်တွေ အော်နေပြီး အောက်ပိုင်းနည်းနည်း ခါနေတာ သတိထားမိတယ်။ ဝုန်းခိုင်းကြ မောင်းထားတာကိုး။ နေ့တဝက်တော့ ကုန်တော့မှာ ။ အဲဒါနဲ့

‘ခင်ဗျား ကားက အောက်ပိုင်း လုပ်ရမယ်ထင်တယ်၊ ကြာလိမ့်မယ်၊

ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခင်ဗျား အိမ်မှာ ပြန်စောင့်နေလိုက်လေ၊ ပြင်ပြီးမှ ကျွန်တော်

ပြန်လာပို့ပေးမယ်’

အမှန်က သူနဲ့အတူတူ မသွားချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူပါလာရင် ဝပ်ရှော့က
ယောကျ်ားလေးတွေ သေချာပေါက် ဝိုင်းငမ်းကြမှာ ကျွန်တော် မကြိုက်လို့ထားခဲ့ဖို့ ကြံတာ။

‘ဟင့်အင်း လိုက်ခဲ့မယ်’

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

‘လင်းလွန်းက ကျုပ်နဲ့ တူတူမသွားချင်လို့လား’

ဒီလောက် လှပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်သူက
တူတူမသွားချင်ပဲ ရှိမှာ လဲ။ နတ်သမီးနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတာ နည်းနည်းနောနော ကုသိုလ်မှ
မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ပြန်ဖြေပါတယ်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားချင်ပါတယ်၊ ဝပ်ရှော့မှာ က လူများ’

‘တူတူ သွားချင်ရင် ပြီးရော၊ လိုက်ခဲ့မယ်’

ပြီးတော့ ပြုံး စိမ့်နဲ့ လှည့်ကြည့်ပြီး ထပ်ပြောတယ်။

‘စီးတော်ကျားကြီး ပါတာပဲ ဥစ္စာ’တဲ့။

အဲဒီ နေ့က နေ့ခင်းကြောင်တောင် လရောင်တွေ လင်းပြီးတစ်နေ့ကုန်ခဲ့ပါတယ်။
ကားပြင်တာ စောင့်ကြရင်း၊ ထမင်းသွားစားကြရင်းနဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်
စကားအများ ကြီး ပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူက သူ့ဘဝအကြောင်း၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့
လူတွေအကြောင်း၊ တစ်ခါတလေ ထင်ရာ လျှောက်သွား လျှောက်လုပ်တတ်တဲ့
သူ့အကျင့်လေးတွေအကြောင်း၊ သူ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။
ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ လူတွေအကြောင်း၊ စိတ်ဝင်စားတာတစ်ခုကို
သဲကြီးမဲကြီး လုပ်တတ်တဲ့ ဉဉ်အကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အလုပ်နဲ့ လူတွေအကြောင်း
ပြောပြရတယ်။

ကျွန်တော်မသိတဲ့ သြစတေးလျ အကြောင်းနဲ့ မြောက်မြားစွာ သော

တိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်း သူ့ကိုမေးရတယ်။ သူကလည်း မြန်မာမလေးဖြစ်ပေမဲ့ သူနဲ့သိပ်မရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ မြန်မာပြည်က ဒေသတွေအကြောင်းနဲ့ ၃၇မင်း အပါအဝင် မိရိုးဖလာ ရိုးရာ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှု တွေအကြောင်း စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးတယ်။

သူက သြစတေးလျ သားပိုက်ကောင်တွေ အများ ကြီးအကြောင်းပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်က ကျွန်တော့်အသိမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အများ ကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြရတယ်။

တစ်ခါတလေ စကားက အပြန်အလှန် ပြောလို့မရတဲ့အကြောင်းတွေဆီကိုလည်း ရောက်သွားတယ်။ သူက သူ့အဖေအကြောင်း အားရပါးရပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေ အကြောင်း ပြန်ပြောစရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှမရှိဘူး။ သူပြောပြသမျှကိုပဲ အားကျနားထောင်ရတယ်။ အဲဒီ လို အချိန်မျိုး မှာ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်း နက်နက်တွေမှာ ကျွန်တော့်ကို ဂရုဏာသက်တဲ့ အရိပ်တစ်ခါ နှစ်ခါ တွေ့ရတတ်တယ်။

ကျွန်တော့်နဲ့ ပုံစံတူတဲ့ ခံယူချက်၊ အမြင်၊ အကျင့် စရိုက်တွေကို ရှာဖွေတွေ့ ရှိကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ သူ့အကြိုက်တူတတ်မယ့် ရုပ်ရှင်၊ သီချင်း၊ စာအုပ်၊ ကဗျာတွေကို လိုက်ရှာကြတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ဆီက ဖိနပ်တစ်ရန်နဲ့ Hand Set တစ်လုံး လက်ဆောင်ရတယ်။

သူ့ကျွန်တော့်ဆီက ဂစ်တာတစ်လက်၊ စာအုပ်တွေနဲ့ သူစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကျွန်တော် လုပ်လက်စ ဂဏန်း ဗေဒင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ Software Program တစ်ပိုင်း တစ်စကို လက်ဆောင်ရတယ်။

အဲဒီ နေ့က ...

ရန်ကုန်မြို့ နဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် သာယာပါတယ်ရှင် ဆိုတဲ့ မိုးလေဝသ

ကြေညာချက်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး သဘောတူခဲ့ကြတယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

အဲဒီ ကောင်မလေးဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်လှပပြီးထက်မြက်နေရတာ လဲ
ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ မသိဘူး။

ကျွန်တော်ကလည်း...

သူနဲ့ တူတူရှိနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်
စိတ်ချမ်းသာနေရတာ လဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိခဲ့ဘူး။